1. Årg. JULI 1896. Pren.-pris 1: 20.

以便以設耳

耶和華以拉

Sinims Land.

Missionsblad för Svenska Missionen i Kina.

"Si, dessa skola komma ſjärran från, och si, några ifrån norr och ifrån haſvet och andra ifrån Sinims land (Kina)." Es. 49: 12.

"Stora äro Herrens verk, värda att begrundas af alla, som haſva lust i dem". Ps. 111: 2.

Kommittéen för »Svenska Missionen i Kina», Stockholm, Lästmakaregatan 30. 4 tr.
Allm. Telefon 81 56.

Kommittéen för "Svenska Missionen i Kina".

H. BERG, *doktor, ordförande,*
H. DILLNER, *kapten, vice ordförande,*
O. v. FEILITZEN, *kommendörkapten,*
J. v. HOLST, *kammarherre,*
CH. TOTTIE, *kapten,*
E. KJELLBERG, *kassaförvaltare,*

JOSEF HOLMGREN, *sekreterare.*

Missionsexpedition: LÄSTMAKAREGATAN 30, 4 TR.

All post adresseras till KOMMITTÉEN FÖR »SVENSKA MISSIONEN I KINA», STOCKHOLM.

Redovisning

för influtna medel till "Svenska Missionen i Kina" under juni 1896.

N:o		Kr.	ö.
446.	Från en kaffefest i Södra Linkulla, Torpa, gen. P. A J.	10:	—
447.	A. S., Stockholm	10:	—
448.	S. L., gen. Red. af Svt. (Bokfonden)	1:	80
449.	A. M. C. Nebr., Amerika, gen. dito	21:	50
450.	Från aflidne E. Andersson från Sörby, Hallsberg gen. dito	25:	—
451.	N. D. A. Egeby, St. Mellösa	25:	—
452.	För öfverblifna syföreningssaker gen. E. T	10:	—
453.	S. P. Stockholm	2:	—
454.	Ur en sparbössa	1:	50
455.	J. J, Örebro	15:	—
456.	Gen. A. B., Stockholm	580:	—
457.	Kollektmedel från Hörsta gen. P. L.	15:	—
458.	Hörsta Ynglinga- och Jungfruföreningar	10:	—
459.	Härberga missionsförening gen. D. A.	15:	—
460.	Th. E., Söderfors	10:	—
461.	J:s sparbössa Holsby gen. P. E. P., Hvetlanda	12:	—
462.	Från okänd gen. dito	10:	—
463.	S. M. L. gen. dito	30:	—
464.	Kollekt i Hvetlanda den 7/6 gen. dito	11:	09
465.	Från en vän gen. dito	5:	—
466.	Bultsbols flickförening gen. E. B., Ödeshög	40:	—
467.	O. G. K., Lid., Bjurbäck	5:	—
468.	Svenska folkskolebarn till flickskolan i Üin-ch'eng	20:	—
469.	P. Th., Gamleby	25:	—
470.	St. Mellösa mfg gen. A. S.	100:	—
471.	K. B., Tranås	50:	—
472.	J. J. dito gen. K. B.	25:	—
473.	P. J., Rya, Lindesberg	5:	—
474.	E. & M. J., Skedvi prästgård	15:	—
475.	Jungfruföreningen »Myran» gen. A. A., Torsby	15:	—
476.	K. P. gen. dito	2:	—
477.	A. A.	8:	—
478.	G. J. V. Vireda, Lekeryd	25:	—
479.	Vesta mfg gen. P. O., Granby	10:	—
480.	A. H., Karlstad	15:	—
481.	Vid en bönestund i Ljusdal genom L. A.	1:	47
482.	Kollekt i Sundsvall gen. G. K.	16:	40
483.	Af vänner i Gångviken	2:	50
484.	Kollekt i Hernösand gen. J. K	10:	45
485.	C. T. H., Sprängsviken	10:	—
486.	Från vänner i Bollsta bruk gen. A. K.	2:	05
487.	O. O., Nyland	10:	—
488.	O. N., Sollefteå	5:	—
489.	Änkan E., Sollefteå	10:	—
490.	Skärfsta tiöreförening gen. E. G.	40:	—
491.	E. G.	5:	—
492.	Vid en bönestund i Östersund gen. Ö.	2:	65
493.	»Från O. i N.»	100:	—
494.	L. S., Sollefteå	30:	—
495.	Onämnd, Tranås gen. K. B.	20:	—
496.	S—e gen. P. A. B., Varnanäs	10:	—
497.	Karin gen. dito	10:	—
498.	Auktionsinrop och insamladt vid syföreningen	30:	—
499.	Vid en bibelförklaring i Ununge gen. P. R.	1:	86
500.	Hilda gen. C. O. K., Linköping	10:	—
501.	G. O K., dito	30:	—
502.	Insamladt å Kinakort gen. A. K.	3:	—
503.	C—d.	10:	—
504.	Söndagsskolbarnen i Usta gen. J. S.	7:	—
505.	Kollekt i Bårnäs gen. A. L, Öfverum	1:	55
	Summa Kronor	1,558:	27

Med hjärtligt tack till gifvarne.

Ty Kristi kärlek tvingar oss, som hålla så före, att en har dött för alla, och därför hafva alla dött. Och han har dött för alla, på det att de som lefva icke mera må lefva för sig själfva, utan för honom, som för dem har dött och uppstått. 2 Kor. 5: 14—15.

Tillkomna ombud:

Folkskolläraren *P. M. Hjelmqvist,* Torpa, Ramfall.
Komministern *Axel Jacobsson,* Oppeby.
Landtbrukaren *Gustaf Johansson,* Lilla Smedstorp, Ödeshög.
Folkskolläraren *O. Åkesson,* Öfverum.

* * *

Systrarna *Anna Forsberg* och *Maria Pettersson* anlände efter en lycklig resa till London den 13 juni, och *Emilia Ulff* afreser dit i medio af denna månad.

* * *

De båda sjuke bröderna *E. Björkebaum* och *A. Hofstrand* hafva anländt till hemlandet. Deras hälsotillstånd har under resan mycket förbättrats.

* * *

Hudson Taylor med fru har efter tre års vistelse i Kina i slutet af juni återkommit till England.

Från den *1 juli* till *årets slut* erhålles

"Sinims Land"

hos redaktionen för 50 öre per ex., då 5 ex. tagas, hvarjämte ett friexemplar lämnas.

På posten kan ej prenumereras på kortare tid än 1 år.

Själars uppsökande.

Själar äro värda att uppsökas. Så tänker Gud; han utgaf sin Son. Så tänker Herren Jesus; han lämnade sin eviga härlighet och kom till denna öken att frälsa dem. Så tänker den Helige Ande; han öfverbevisar dem ständigt om synd och söker att återvinna dem åt Gud. Ack, att *vi* alla tänkte så! Hvem kan uppskatta deras omätliga värde? Från Guds och evighetens synpunkt är en enda själ af större värde än hela den yttre världen. »Ty hvad skall det hjälpa en människa, om hon vinner hela världen, men förlorar sin själ?»

Ty värr träffa vi ej så sällan på kristna, som icke göra det allra minsta för medmänniskors frälsning. Men man måste då tro, att det ej ännu genom Guds ande blifvit lefvandegjordt för deras hjärtan, hvilket stort värde själar hafva, ty annars kunde det ej så vara. Hvarför brinner icke i oss alla en eld, som kan förtära all denna brottsliga liknöjdhet och syndiga overksamhet? O, att vi alla hade en helig entusiasm för själar! Om vi kunde likna den där missionären, som, då det påpekades, att han blott lyckats omvända en själ på tjugo år, sade: »Är det en sanning, att jag vunnit en själ för Kristus under dessa tjugo år? Då skall jag, om jag får lefva, tjäna i ytterligare tjugo år för att vinna en till.» Han visste det värde hans Herre satte på själar. Han förstod, att de äro dyrt köpta.

Själar äro i sanning värda att uppsökas. Men så behöfva de också uppsökas. De äro förlorade och i stor fara. Snärjda i syndens labyrint sucka de efter ljuset, men idel mörker omgifver dem, och de känna icke vägen. Vi erinra oss profeten Hesekiels ord: »Så säger Herren, Herren: Si, jag vill själf uppsöka mina får och hafva tillsyn öfver dem.» Och Gud kallar de troende öfver allt att hafva gemenskap med honom i uppsökande och återförande af dessa förlorade ur deras gömslen och på deras villostigar.

De äro värda att uppsökas, de behöfva uppsökas, men, hvad ännu mera är, de måste sökas. »Hvilken är den man ibland eder, som, om han har hundra får och han förlorar ett af dem, icke lämnar de nio och nittio i öknen och går efter det förlorade.» Vi äro frälsta för att frälsa, räddade för att rädda, välsignade för att välsigna. Den som icke förverkligar detta måste hafva ett mycket outveckladt begrepp om Guds frälsning. Han måste då lära sig de första grunderna af Kristi evangelium. Den har ej till hälften vaknat öfver det eviga lifvets så väl hemlighet som majestät, som ej förenat sig med den heliga människoskara, som är i världen för att uppsöka och rädda det förlorade. En frälst själs uppgift är att förhärliga Gud genom att arbeta för andras frälsning. Såsom syndare, frälsta af nåd, äro vi alla ofrälsta syndares gäldenärer, skyldiga att meddela dem det glada budskapet om Frälsarens kärlek.

Må vi därför pröfva oss själfva. Hafva vi under vårt förflutna kristliga lif haft en stark och innerlig önskan att skapa glädje i Jesu hjärta genom att föra några förlorade från dödens vägar? Är det vårt förnämsta arbete att uppsöka dessa och föra dem till Gud och till ett heligt lif? Är det vår dagliga sysselsättning att uppsöka dem, om hvilka Jesus säger: »Jag har ock andra får, som icke äro af detta fårahus; dem måste jag ock föra härtill.» Dessa själar äro i öknen. Tusende hålla på att förgås; tusende äro döende. Döden har i sanning brådtom, och Herrens tillkommelse är nära.

Fruktar du en släktings, en väns död? Om Gud är verklig, om bibeln är sann, om evigheten icke är en myt, bör du då icke tio tusen gånger mer frukta för hans själs eviga död! Du är färdig att göra hvad som helst för att rädda honom undan timlig skada och förlust, huru mycket mer bör du ej vara villig att gifva dig själf, ditt allt och att arbeta som en slaf för att rädda honom undan evig undergång och förtviflan?

Och dock kommer till dig rösten: »Såsom Fadren har sändt mig, så *sänder jag ock dig*. Gå.» Stå emot, och du skall förlora däruppå. Var lydig, och du skall göra den glada upptäckten, att Guds löften och Guds afsikter och Guds kraft äro alla på deras sida, som, med af Gud fyllda hjärtan, hungra efter att rädda och som räcka ut sina händer för att hjälpa Kristi förskingrade får. Genom sjukdom och annat kan du vara beröfvad glädjen af att själf uppsöka de förlorade, men du kan hjälpa till genom att uppräcka bedjande armar och genom kärleksfulla gåfvor till dem, som offra sina lif i arbetet.

Nöden är stor. Ropet på hjälp är verkligt, innerligt, ihärdigt, väckande. Hvem vill gå? Må nu svaret genljuda: »Här är jag, sänd mig.»

W. Monro Collings.

Hvarandras lemmar.

Då i dessa sena tider det ser ut, som om profetian skulle snart nog gå i uppfyllelse, att »kärleken skall förkolna hos de flesta», må Guds barn påminna sig den ställning, vi enligt vår Guds ord hafva till *hvarandra*, då det säges, att vi hvar för sig *äro hvarandras lemmar*. Rom. 12: 5. Med anslutning härtill är det godt att erinra sig följande skriftställen:

Älsken hvarandra. Joh. 13: 34 (upprepas på många ställen).

Hållen frid inbördes. Mark. 9: 50.

Varen mot hvarandra godhjärtade, barmhärtige, förlåtande hvarandra. Ef. 4: 32.

Varen ömhjärtade mot hvarandra. Rom. 12: 10.

Akten den ene den andre högre än sig själf. Fil. 2: 3.

Fördragen hvarandra i kärlek. Ef. 4: 2; Kol. 3: 13.

Genom kärleken tjänen den ene den andre. Gal. 5: 13.

Varen ens till sinnes med hvarandra. Rom. 12: 16; 15: 5.

Varen undergifna hvarandra. Ef. 5: 21; 1 Petr. 5: 5.

Förekommen hvarandra med hedersbevisning. Rom. 12: 10.

Hafven samma omsorg om hvarandra. 1 Kor. 12: 25.

Antagen eder den ene den andre. Rom. 15: 7.

Bären hvarandras bördor. Gal. 6: 2.

Tvån hvarandras fötter. Joh. 13: 14.
Låtom oss akta på hvarandra. Ebr. 10: 24.
Trösten hvarandra. 1 Tess. 4: 18; 5: 11.
Bekännen för hvarandra edra öfverträdelser. Jak. 5: 16.
Bedjen för hvarandra. Jak. 5: 16.
Uppbyggen den ene den andre. Rom. 14: 19; 1 Tess. 5: 11.
Förmanen hvarandra. Rom. 15: 14; Ebr. 3: 13.
Varen gästfria mot hvarandra. 1 Pet. 4: 9.
Varen endräktige, medlidsamma, broderligt sinnade, barmhärtige o. s. v. 1 Pet. 3: 8.

Ja, älskade missionsvänner, låtom oss älska hvarandra; ty *kärleken är af Gud,* och *hvar och en som älskar, han är född af Gud och känner Gud.* 1 Joh. 4: 7.

C. T.

Från missionsfältet.

En bönhörelse.

Hai-cheo i mars 1896.

Dyra missionsvänner!

Under mer än tre år har jag vid nådens tron åberopat vår trofaste Faders löften och bedit om en verkligen frälst infödd medarbetare i evangelium. Sådana äro särdeles tunnsådda i Kina.

För fyra år sedan gjorde jag en resa omkring i denna provins och besökte då de flesta missionsstationer med syfte att erhålla någon snäll troende man, lämplig såsom medhjälpare, men ingen fanns, som kunde komma. En missionär sade till mig: »I unge män ären just de rätta personerna att själfva fostra evangelister åt eder.» Nåväl, det är sant, och från denna tid började jag bedja Gud gifva mig en evangelist på hvad sätt han fann för godt. Och nu har den trofaste Herren besvarat denna bön, hvarom jag nu skall berätta. Efter att ha deltagit i vår årskonferens i dec. 1895 — den var rik på välsignelse och andlig uppfriskning — reste jag norr ut till stationen K'ü-o (Tju-o) för att träffa br. K. och genom hans erfarenhet vinna insikt i räddningsarbetet bland opierökare. Jag öfvernattade i köpingen Heo-ma hos broder *Uang*, som förut flera gånger fått komma ner till vårt distrikt och hjälpa oss att predika.

Denne käre vän har under de sista åren varit anställd som evangelist hos den skotske missionären K. i K'ü-o. Han hemkom från denna stad samma afton jag anlände. Vi träffades på gatan utanför hans hem. Efter en stunds samspråk i hans hem meddelade jag min afsikt att följande morgon rida vidare in till staden. Till detta svarade br. Uang: »Nej, stanna här i morgon, ty vi ha något viktigt att rådgöra om.» På min fråga hvad detta måndе vara, berättade han att missionär K. samma dag meddelat honom, att han ej längre erhöll medel till Uangs underhåll, och vidare bedt honom *bedja Herren anvisa sig någon annan plats.*

Nu trodde han, att eftersom vi förut sida vid sida kämpat Herrens strider, Gud i fortsättningen kanske ville låta oss tillsammans verka hans verk. Jag stannade alltså en dag, hvilken tillbragtes under fasta och bön om Herrens ledning. Nästa morgon red jag tidigt in till staden och träffade missionär K. Blef så ombedd att leda mötet kl. 11 och predikade för rätt många troende. Kort efteråt var middag, och vid bordet tillfrågades jag af broder K., om Uang i Heo-ma hade nämnt någon särskild sak till mig. Jag berättade då hvad han föreslagit och hvad vi bedit om och frågade, ifall broder K. hade någonting emot, att han med familj flyttade till oss i Hai-cheo för att blifva vår evangelist.

Uang.

Missionär K. hade intet däremot. Han hade till och med tänkt skrifva och erbjuda honom åt mig som medhjälpare.

Påföljande dag kom broder Uang till mig, då vi uppgjorde om lönevillkoren, och nu bor den käre vännen i vår stad och är en oväderlig medhjälpare, *helhjärtad, oförskräckt, mån om Jesu ära* och brinnande af nit för syndares frälsning.

Tacken med oss Herren för hans godhet i att uppfylla sina barns böner! För närvarande äro Uang och br. Hugo Linder ute på en predikoresa till P'u-cheo-fu. Nu farväl! Bedjen för oss! Här en pilgrim, där ofvan en medborgare, förblifver jag allas eder tillgifne

C. H. Tjäder.

* * *

Ögonblicksfotografier från Kina.

I.

Långt bort i norra Kina, i Shen-si provinsen, i T'ong-cheo-fudistriktet, ligger en liten by. *Chu'ang-tëo* kallas den i dagligt tal. Träd, som kunna räkna ett par hundra år i ålder, äro planterade på ömse sidor om bygatorna. Husen, fordom vackra, förete nu för det mesta en sorglig anblick. Då muhamedanerna för något öfver 30 år tillbaka gjorde

uppror, skonade de hvarken lif eller egendom. Hvad som ej föll för hand förtärdes af elden, och därför ser man, där som annorstädes, många ruiner. De förete en dyster anblick, dessa halfstympade grå jordmurar, nu här och där försedda med litet grönska på toppen. Den ena tegelstenen efter den andra lossnar, regnet bortsköljer jorden och innanför, där husen förut stodo, växer vildtörnet i kapp med ogräset upp mellan grushögarna. Vanligtvis finnas dock några boningsrum bevarade, i synnerhet då de, som förhållandet är här, ofta utgöres af murade jordgrottor, nästan oförstörbara för alla element.

I ett af de bättre husen, ehuru äfven det illa tilltygadt, bor vår lärare Fann. Det råder sorg i familjen i dag. Hans sonhustru ligger illa sjuk. Moder till tvenne barn, väntar hon, att hon om några månader skall blifva det till ännu ett. Öfriga medlemmar af familjen äro, förutom hennes man, hennes mans farbror och dennes hustru. Den senare, en äldre kvinna, ligger ock sjuk. Hennes svärfar och svärmor äro hos oss nere i staden. Och så beslöts det att sända bud efter dem. Midt i natten sadlades en åsna, och tvenne raska bonddrängar, vägledda af månskenet, begifva sig åstad. Den tre mil långa vägen tillryggalägga de fort nog, och stadsportarne i T'ong-cheo-fu hafva ej varit öppna länge, förrän de knacka på vår dörr. Tiden för morgonbönen var inne. Det var läraren, som skulle leda den i dag, men allt var så tyst. Jag skickade bud ut att tiden var inne, men fick det svaret, att »i dag får hvar och en hafva bön för sig själf». Hvad kunde orsaken vara? Detta var så olikt den plikttrogne gamle Fann. Jag går ut och ställer mig i porten och ser då, att deras svarta åsna står uppbunden utanför densamma. Så kommer gubben, litet blekare än vanligt, och säger: »De ha skickat bud efter oss. King'rks* mor är sjuk. Jag har sändt bud ut att hyra vagn.»** Nu förstod jag hvarför gubben ej kunde leda morgonbönen. Då jag går in, kommer gumman Fann in till mig och omtalar detsamma. Hon tillägger, att deras son bedt dem köpa en kjortel, »men», säger hon, »det behöfva vi ej. Jag har.» Stackars de gamle! Jag förstod hvad de tänkte. Kjorteln skulle vara till begrafningskläderna, ty i Kina begrafvas alla iklädda sina bästa kläder. Så kom vagnen. Jag erbjöd mig att följa med, i den händelsen jag kunde vara till någon nytta. »Nej, nej! De ha ju bedt oss köpa kjortel. Det är nog allaredan slut.» Men jag följde dock med, d. v. s. de reste i förväg, och jag, i sällskap med de två gossarne, red efteråt. Solen gick ned, och ännu voro vi ej framme, men hundskall från byn bådar, att vi ej äro långt från vårt mål. Och så kommo vi in. Vi kommo före vagnen. På »Kángen» (lerbädden) i den stora, rymliga, murade grottan *sitter* den sjuka. (Kineserna låta nästan alltid sina sjuka sitta och en eller flere personer stödja dem i ryggen).

»Hur står det till?» frågar jag. »Åh, det är klent med mig.» »Må frun och den lille bra?» frågar hon mig. »Hälsa på din farbror» säger hon så till sin lilla flicka, »Ngän-nüh'r» (nådebarnet). Så komma fadern och sonen in och hälsa och dessutom halfva byns befolkning. Dörren till gården på vid gafvel, rummet fullt af folk, som alla prata, i hörnet på lerbädden den sjuka — en västerländsk läkare skulle blifvit förtviflad, men här tänker ingen på något annat. Så kommer vagnen med de gamle. Huru glada blefvo de ej, då de funno den sjuka vid lif och ögonskenligen utan fara! Men det visa de ej. Efteråt, då alla gått, hör man dem upprepa: »Kan-sie Shang-ti», Kan-sie Shang-ti (tack Gud! tack Gud!). Så behandlades den sjuka med lämpliga medel och fick därpå kvällsmat. Men låtom oss kasta en blick omkring oss i rummet! Grottan är lång, försedd med hvälfdt tak, som är muradt, den har tegelstensgolf, fönster och dörr. I midten af densamma stå tvenne skåp, ett på hvardera sidan, delande grottan i tvenne hälfter. Bakre hälften tjänar till upplag för spannmål, förvaringsrum för kol, grönsaker m. m. På andra sidan finnes, förutom lerbädden, ett bord, några stolar och flera aflånga träskrin, i hvilka kläder förvaras. Väggarne är fullklistrade af kopparstick, hvaribland ock några utländska, såsom varumärken eller dylikt, som naturligtvis är helt märkvärdigt. På en röd pappersremsa står med stora skriftecken tecknad början till kören af en sång, som vi mycket sjunga: »Jesus, Frälsaren, älskar mig.» Det sattes upp förra året. I år har ingen rökelse bränts, inga pappersgudar uppklistrats, inga raketer uppsändts. Till sist sade vi hvarandra godnatt. Gubben och jag gingo till grannens och lade oss. Vi fingo ej rum alla i deras eget hem.

Påföljande dag var söndag. I byns skolhus predikade läraren och jag för omkring 30 män. Läraren, som från barndomen vuxit upp bland dem och så väl kände till alla deras seder och bruk, kunde ju bättre än någon annan göra begripligt för dem det falska och barnsliga i hedendomen.

Han sparade ej heller på sina ord. Ibland, då han vände ut och in på ögonen, som en del afgudar äro afbildade göra, eller då han framdrog hvad som allmänt säges bland folket, att den stora missväxten och hungersnöden under kejsarens tredje regeringsår hade sin grund i att »drakguden», som framkallar regn, ej visste om att det var torka — han satt inne i sitt tempel och gick ej ut — då skrattade alla och förstodo satiren. Det dyrbaraste af allt var likväl att höra huru ofta han framdrog sig själf som ett exempel på hvad Gud förmår göra.

»Om gudarne skulle straffa någon här i byn, vore det väl mig, då jag nu ej bryr mig om dem!» Så kom det bud, att jag skulle gå till en gumma, som var sjuk. Hon satt på den varma lerbädden och hade sin unga sonhustru bredvid sig. Förlidet år, just under det hon satt och väfde, fick hon slag i högra sidan. Arm och ben nekade nu göra sin tjänst. Svårt nog för hvem som helst att hela. Men en smula terpentin kan aldrig göra henne skada, och så ger det henne litet hopp. För hennes sömnlöshet var det ju ock lätt finna något som kunde hjälpa.

»Hur mår frun?» frågar hon mig. Jaså, hon kände oss. »Jo, jag träffade er i Feng-poh förra året, och jag har inte glömt hvad frun lärde mig. Hon lärde mig bedja så här: »Herre, förändra mitt hjärta! Herre Jesus, förbarma dig öfver mig! Bevara hela mitt hus och gif oss frid!» »Var det inte så?» frågade hon. »Jag beder dessa ord hvarje dag», sade hon, »och i år ha' vi inte bränt någon rökelse». Ett bröd, kastadt på vattnet och återfunnet! Så skulle jag ha te och kakor kvar sedan nyår. »Tyck inte illa vara! Vi äro bara simpelt landtfolk!»

Gamle Fann kom efter mig, och tillsammans gingo vi

* Nammet på hans sonson.

** Obs! En man, då han talar om eller till sin hustru, kallar henne aldrig vid namn. Hustrun likaledes om sin man. Med »Hans far» t. ex. menas hennes man, med »hans mor» menas hans hustru o. s. v.

hem. »Nu ha' vi sått säden», sade han. »Gud skall gifva växten.» »Det är två familjer här i byn, som äro arga på mig. De vilja vi skola reparera templen, men jag sätter mig emot det.»

Hemma sitter gumman Fann och talar med de kvinnor som komma om hvad hon vet. På kvällen ha' vi sångmöte. »Låt oss sjunga om då Jesus skall komma tillbaka och skilja getterna från fåren» säger gumman! »Ja, den ska' vi ha'», säger gubben, och så småler han.

De veta ej, huru väl de vilja mig, de gamle! Inte nog med att jag skall ha' socker till téet, äfven till det kalla vattnet skall jag ha det. För deras välviljas skull föredrager jag det. Äggen koka de lösa, som de veta vi tycka om dem. Själfva vilja de ha' dem hårda. Små kärleksbevis, som göra så godt!

På måndagen reser jag hem igen. De gamle dröja ännu några dagar. »Adjö, adjö! Gå sakta, gå sakta! Frid hela vägen! Hälsa frun och fröken Eriksson och lille »Nganoäi» (Henrik.). Vi tänka på Er dagligen!»

Några flera bugningar och så upp på åsnan, som snart för mig tillbaka till de mina.

August Berg.

* * *

Üin-ch'eng d. 13 mars 1896.

Dyra missionsvänner!

»Så är Guds rike, såsom när en man kastar säden i jorden och sofver och står upp, natt och dag; och säden skjuter upp och växer. Utan att han vet däraf frambringar jorden sin frukt af sig själf: först strå, sedan ax, sedan fullt hvete i axet. Men när frukten tillstädjer, strax låter han lien gå, ty skörden är för handen.» Mark. 4: 26—29. (Myrb. öfvers.)

Det är dyrbart att veta, det Guds ord har en sådan mäktig inneboende kraft, hvadan resultatet af såendet är oberoende af det svaga redskapet — såningsmannen.

Under det man arbetar för Herren, kan man icke undgå att se prof på hans ords kraft, ehuru stundom, då man otåligt väntar frukt, den skenbarligen uteblifver. Att söndag efter söndag stå och predika och söka lägga sina ord så, att de bäst skola göra sanningen klar för åhörarne, och vid efterfrågan på kvällen samma dag finna, att de flesta icke minnas hvarken text eller innehåll, är mycket nedslående. Men jag brukar då komma ihåg berättelsen om gumman, som blekte väf. Hon hade också ett dåligt minne och var ofta ur stånd att återgifva ens texten af den predikan hon hört. Men såsom vattnet, som hon stänkte på väfven, väl strax torkade bort, men dock gjorde väfven hvitare i någon mån, så hade också, sade hon, det ord hon hört inträngt i hjärtat och där utöfvat ett helgande inflytande. Så vill jag också tro, att det är med många, som här höra ordet.

I Üin-ch'engs församling ha vi nu 34 medlemmar. Dessutom är det flera sökande, om hvilka vi ha det hoppet, att de uppriktigt vilja höra Herren till. Några torde bli döpta vid vårt nästa stormöte d. 10 maj.

Bland dem som i somras mottogo dopet är den gamle Uang-teng-iong särdeles intressant. Somliga af vännerna hemma ha säkert hört hans historia, huru han först köpte ett Nytt Testamente af en kolportör, men missmodig lade det åsido, ty han förstod det icke; icke heller andra boklärda män, till hvilka han vände sig, begrepo denna bok. Därför fick den ligga oläst i många år, tills han slutligen en dag, då han var inne i staden — hans hem är beläget 40 li = 2 mil härifrån — fick se en af de kristna här läsa Nya Testamentet. »Å, det där är samma bok, som jag har där hemma», sade han, »hvar har ni fått den ifrån?» Han blef nu visad till br. Folke, fick af honom låna böcker, hvilka han begärligt läste, och så fördes han småningom att fatta sanningen.

Då Folke år 1892 reste hem till Sverige, anbefallde han särskildt åt min vård denne gamle man. Jag minns så väl, huru besynnerlig han föreföll mig då med sitt, som jag tyckte, uttryckslösa ansikte och sitt ständiga »tsin-shï, tsin-shï» (= just så, just så) till allt hvad man sade. Uppriktigt sagdt hade jag icke alls höga tankar om honom. Det skulle icke förvåna mig, om hans tankar om mig ej heller varit så höga, och troligen fann han också mig besynnerlig. Men det visar, hvilken makt sanningen fått med hans hjärta, att han, trots alla mina ofullkomligheter i både språk och seder, dock höll i med att »studera läran». En riktig bokvurm är gubben; jag vet icke, huru många böcker jag plockat fram åt honom, det är väl knappt någon af alla de böcker och traktater, vi ha här, som han icke läst. Under tiden sedan dess har han mycket tillväxt i sanningen, men *en* bok är ännu svår för honom att riktigt fatta, och det är bibeln, d. v. s. då han på egen hand skall läsa den, kommer han ej långt med den. En mycket vanlig sak är, att de kinesiska troende anse det mesta af bibelns innehåll för liknelser. Så frågade mig en gång en *gammal kristen,* hvad liknelsen i Matt. 17: 27 betydde. Hvad betydde det att *öppna fiskens mun?* Han trodde, att detta var någon djup, hemlighetsfull lärdom höljd i allegorisk dräkt. Exempel af motsatt slag saknas ju icke heller, då *liknelserna* tagas *bokstafligt.* Så kom syster Fredrika en gång till en af våra kvinnliga församlingsmedlemmar och frågade henne, huru hon nu beredde sig, under det hon väntade Herrens återkomst. »Å jo, jag håller min lampa färdig och dessutom olja i kärilet», var svaret. Fredrika önskade en närmare förklaring häröfver. »Jo, för hvarje kväll när jag lägger mig, ser jag till, att veken är i ordning, och att oljan räcker till.» Det blef snart tydligt för Fredrika, att det var den närstående lilla kinesiska lampan kvinnan menade.

Den 12 jan. reste Blom och jag till Uang-teng-iongs hem. Vi åtföljdes dessutom af Chao, evangelisten, äfven kallad »doktorn», på grund af hans skicklighet i "nålmetoden», den kinesiska radikalkuren mot de flesta sjukdomar. Det skulle bli marknad i Uangs by, därför voro vi så manstarka. Dessutom var det turen för predikan hos Uang — den 2:dra söndagen hvarannan månad (kinesisk räkning) är det predikan i hans hem. På marknaden gick det tämligen klent. Nog *lyssnade* man någorlunda till predikan, men något djupare intresse förmärktes icke. Våra böcker ville de icke ha annat än till skänks, och i allmänhet bör man icke offentligt skänka bort »goda böcker» — de bli därigenom blott ringaktade och vanligen icke alls lästa. Därför *sälja* vi dem, fastän till mycket billigt pris, så billigt, att hvar och en förstår, att det är »hälften skänka, hälften sälja».

Våra gemensamma bemödanden inbragte oss under dagen en summa stor 59 kash = 15 öre.

På kvällen ledde Uang själf husandakten på min uppmaning. Han talade särdeles godt till en mängd pojkar, som kommo in, riktigt trefliga gossar, en del af dem. De

ville gärna komma och höra läran af gamle Uang, sade de. Det skulle där vara ett utmärkt fält för en söndagsskola.

En annan Uang, med tillnamnet »*Sheo-ngen*» (= den som mottagit nåd), bor inom samma härad som Uang-teng-iong, men längre bort, 70 li (= 3½ mil) härifrån. Äfven han är en af dem, som döptes i somras. Hos honom ser man nådens verk mycket klart, ty han är ett brinnande och skinande ljus för sin familj, sina grannar och alla som känna honom. Han mottog det första intrycket af sanningen vintern 1892—93 genom vår dåvarande medhjälpare Uang-uang-shui. Han hörde denne predika och fick sedan af honom en traktat med några bibelspråk på, af hvilka ett: »Jag är den förste och den sisste» särskildt slog an på honom. En sådan Gud tyckte han om, som var evig och allsmäktig. En kines, hvilken han vände sig till för att få upplysning om åtskilligt i traktaten, som han icke förstod, varnade honom för densamma, ty den kom från utländingarna, och dessa ville blott göra folk illa. Men detta kunde vår man icke tro, utan tidigt följande morgon uppsökte han Uang-uang-shui, fick af honom ett par andra skrifter och vände glad till sitt hem igen.

En kort tid därefter var det jag träffade honom för första gången. Jag kom då flyttande från I-shï, dit Anna Janzon reste för att arbeta. Stackars man, då var han i svårigheter. Han häftade för oguldna utskylder för sin jord; som det nu var i tolfte månaden och alla fordringar då måste indrifvas, var för stackars Uang, som inga pengar hade att betala med, ingen annan utsikt än att få tillbringa nyåret i fängelset, ty dom utan barmhärtighet drabbar i sådana fall. Därför vågade han icke gå till sitt hem, utan bad att få stanna hos oss, så att polisen icke skulle våga antasta honom. Detta kunde vi naturligtvis icke tillåta, och jag var i stor villrådighet, huru jag skulle göra; att låna honom den summa han behöfde att betala med, kunde ju varit det lättaste, men det är också mycket svårt, ty lånar man till *en* person, så komma *tio* andra lika behöfvande och fordra att också bli hjälpta. Det är vanligen bäst att följa Spurgeons råd: Om en person vill *låna* 10 pund af dig, så *skänk* honom hellre 1 pund, så gör du en god affär. Anmärkas bör, att jag försökt metoden här i Kina, men den slår förstås icke alls an på kineserna, ty de hålla mycket på lånmetoden.

Emellertid rådde oss en af våra vänner att ge Uang litet pengar för att uppehålla sig de närmaste dagarna och så låta honom gå hvart han ville. Detta var en kompromiss, som syntes mig antaglig; jag gaf honom alltså tillräckligt att lefva af en vecka, hvarefter han begaf sig på vandring, som jag sedan fick höra, till Uang-uang-shui, som då lämnat oss och bodde i Kü-o. Under de år som gått sedan dess har han stadigt hållit sig till Guds nåd och tillväxt mycket i andlig kunskap, fastän vi icke förrän i somras upptogo honom i församlingen. Han har två hustrur, och vi hade att börja med icke fullt klart för oss, huru vi borde handla i sådant fall. Men då det i själfva verket icke i bibeln finnes någonting som bjuder en kristen, hvilken i sitt hedniska tillstånd tagit två hustrur, att efter sin omvändelse sända den ena ifrån sig och behålla blott en, så ansågo vi slutligen, att vi kunde ingenting göra vid den saken, utan då han i öfrigt lefde ett kristligt lif, upptogo vi honom i församlingen. Den andra hustrun i ordningen är hans barns moder, och det synes hårdt att tvinga honom att sända henne från sig. Ett egendomligt drag är det också, att dessa två kvinnor lefva i den största frid och endräkt; en ljuflig fridens ande synes råda i hemmet, hvilket gör, att man känner det så godt där. Våra syskon här bruka kalla dessa båda kvinnor *Marta* och *Maria*, ty den ena af dem är mycket praktisk — det är den första — och hon förestår huset; den andra är mera kontemplativ, såsom ock mera intelligent, och förstår ordet så väl — hon läser rätt bra.

Den 25 jan. reste jag och hälsade på honom, åtföljd af Chao. Då vi sent på kvällen kommo dit, var familjen just samlad till aftonbön. De läste Ebr. 6, en tämligen stadig mat för dem.

Påföljande dag, söndag, hade vi morgonbön och »högmässa» och därefter predikan på gatan i hans by — Uang bor ett stycke ifrån byn, i en grotta bland kullarna. På grund af att hans hem är så aflägset från byn och få eller inga åhörare komma till gudstjänsterna, önskar Uang nu få ett hus eller rum hyrdt i byn för att där predika. Själf föreslog han *teatern*, hvilket jag afstyrkte, ty på båda sidor om den voro tempel, hvilkas grinande afgudabilder syntes mig föga inspirerande. Men någon predikolokal böra vi ha där; Uang är så nitisk, och, fastän icke just utrustad med stora predikogåfvor, dock i stånd att i enfald bjuda syndare till Jesus och tala om för dem hvad han själf funnit i honom.

Det bestämdes på vårt senaste kinesiska större möte, att vi på nyåret skulle ha en bibelklass. Jag hade hoppats, att det i år skulle lyckas bättre än i fjol, då jag erhöll *en* deltagare. I år blef det *fem*. Ökas det i samma proportion till nästa gång, få vi då *25* — välkommen den dagen! Det är roligt att se, det somliga af de kristna likväl flitigt studera sin bibel. Särskildt är detta fallet med evangelisten Chao. Han är ganska hemmastadd i Nya Testamentet, och de viktigaste händelserna i Gamla känner han också. Han är visserligen i sin predikan något för stor vän af *liknelser*, ofta litet dunkla, och det dröjer vanligen en stund, innan han kommer till hufvudpunkten i det ämne han förehar, men han är i stånd att hålla en åhörareskara vid vaket intresse. Själf har han varit nere i syndens djup; ibland tar han af sig mössan och visar ett stort ärr i pannan. »Se, hvilken stor syndare jag har varit», säger han. Han har varit opiumrökare och en dålig man på alla sätt, men nu är han frälst. Det märke han har i hufvudet är minne af ett slagsmål.

Ja, nog finns det ädelstenar äfven här, ädelstenar, som skola bli prydnader i Herren Jesu krona. Men många af dem ligga ännu nere i smutsen. Gifve Herren oss nåd att söka flitigt efter dem och *finna* dem!

På sista tiden har det varit mycket sjukligt här, både utländingar och kineser ha haft influensa. Först var min Anna sjuk, därefter jag och på samma gång Hugo. Karl har också varit sjuk — ja, litet hvar har haft slängar af förkylning. En vän till oss gaf mig anvisning på en radikalkur mot förkylning. Så här lyder den: Ett päron lägges i en skål med honung, sedan man först uti detsamma stuckit 7 hål och inlagt ett pepparkorn i hvart hål; alltsammans ångkokas och ätes därefter. De 7 pepparkornen drifva ut förkylningen genom »de 7 dörrarna»: mun, näsa, ögon och öron, honungen verkar lenande, och päronet — det *sura* — stärker benbyggnaden i kroppen. Jag har icke profvat metoden, så att jag vet ej af erfarenhet, huru den verkar. Utom denna korta tid af opasslighet ha vi fått vara så underbart friska. Herren har hållit sin hand öfver oss till godt. I frid och lugn få vi också bo och äga

allmänhet ynnest hos folket, som lyssnar till predikan och vanligen visar sig vänligt. Bedjen mycket för Herrens verk här, särskildt för de infödda kristna, ty de ha att kämpa med många svårigheter och äro ofta i stor fara att falla bort från Herren genom snaror, som vi västerländingar ej mycket förstå eller känna makten af. Infödda evangelister är ett stort behof, och jag önskar, att de kristna hemma ville behjärta detta och ifrigt bedja Herren sända sådana i sin myckna skörd härute. Må han äfven sända af de många, som han väl ännu har där hemma, och sända dem *snart*, ty fältet hvitnar till skörd.

Kom, åtlydande Herrens maning, kom öfver och hjälp oss!

Eder i Herren, med eder för gemensamt mål arbetande broder

Axel Hahne.

* * *

I-shï den 1 april 1896.

»Såsom en morgonrodnad är hans uppgång viss, och han skall komma såsom ett regn till oss, såsom ett serlaregn, som fuktar jorden.»

Vi äro alla tre, min hustru, min syster och jag, friska och krya och hafva det mycket godt och välsignadt på vår lilla station. Herren bor ibland oss och öfvergjuter oss med nåd såsom med en ström. »Det är en ström, hvars bäckar fröjda Guds stad, den Högstes heliga boning. *Gud* bor därinne, den vacklar icke. *Gud* skyddar den hvarje morgon som gryr».

Vi hafva i vinter och i vår haft ganska många besökande här i I-shï, och fastän platsen är mycket liten, hafva vi dock kommit i beröring med mycket folk. Särskildt voro de besökande många efter kinesernas nyår, då de hafva godt om tid. Den 15, 16, 17, 18 i första månaden strömmade män och kvinnor in på vår gård från morgon till kväll. De kommo naturligtvis nästan utan undantag af nyfikenhet, för att få se, och emedan kvinnorna under dessa dagar enligt seden här få gå ut och gå hvart de vilja. Vi fingo då tillfälle att tala med dem om den sanne Guden, och några af dem, som då kommo för första gången, hafva sedan ofta besökt oss och fått höra om Herren. O, måtte det blifva någon frukt för Guds rike!

Några finnas äfven här, som bekänna sig tro på Gud, och hvilka, så långt vi kunna förstå, äro uppriktiga. En man vid namn Huang vill med hela sitt hus frukta Gud, och har lidit ej så litet hån härför af sina grannar. — —

Ringe brodern

J. T. Sandberg.

* * *

Fröken *Ebba Burén* skrifver från Üin-ch'eng i början af mars till en vän här:

»I lördags kommo några kvinnor hit för att hälsa på Folke. En af dem, en gammal troende gumma, bad mig komma till sitt hem följande dag. Som det var helt nära gick jag dit efter middagen. Anna Janzon, som skulle hålla bibelklass där, kom också, och efter som det var det kinesiska nyåret, blefvo vi först bjudna på té, valnötter, ett slags fikon och andra kinesiska rariteter. De voro så vänliga och snälla. När jag skulle gå hem, fick jag af en annan snäll troende kvinna ett helt paket, innehållande goda saker, som jag skulle taga med mig till Meiti-kiai. Därefter hölls bibelklassen; först sjöngo vi och läste sedan tillsammans 1 Joh. 2: 28—29. Du skulle hafva hört dem, när de omtalade, hvad de ihågkommo från förmiddagen och huru de förstodo, hvad de nyss lärt; det var riktigt roligt. Vår kära värdinna skulle förklara, hvad det vill säga att förblifva i Jesus och sade: »Det är att Jesus och jag ej kunna skiljas åt». Och är det ej just så! Hvad skall skilja oss från Jesu kärlek? Rom. 8: 35—39.

Jag tänker att du hört talas om en infödd pastor här i Shansi, vid namn Hsi. Han är nu död. Han var en mycket framstående man, som utöfvade en vidsträckt verksamhet och hade upprättat en mängd opium-asyler, som stodo under hans ledning. Nu är hans verk slut och hans gärningar följa honom efter. — Vi hafva i dessa dagar haft besök af en troende man från Ping-iang-fu, en klar lefvande kristen som var mycket snäll. Det finnes så många snälla kineser.» — —

* * *

Från andra missioner.

Svenska kyrkans Zulumission arbetar på 5 stationer och äger 5 manliga och 6 kvinnliga missionärer, 16 infödde medhjälpare, 365 församlingsmedlemmar, hvaraf 178 äro nattvardsberättigade, 203 skolbarn, 85 barnhemsbarn och 70 katekumener.

Svenska kyrkan bedrifver äfven mission i Indien.

* * *

Evangeliska Fosterlandsstiftelsen utöfvar utländsk mission på 2:ne fält, nämligen i *Ostafrika* och *Indien*.

I *Ostafrika* äger Stiftelsen 7 missionsstationer, 12 manliga (hvaraf 7 ordinerade) och 7 kvinnliga missionärer, 21 infödde medhjälpare (4 ordinerade), 288 församlingsmedlemmar, däraf 126 äro nattvardsberättigade, och 7 skolor med 88 lärjungar. 1895 döptes 33 personer på detta fält.

I *Indien* har nämnda sällskap likaledes 7 stationer, 13 manliga (hvaraf 12 ordinerade) och 14 kvinnliga missionärer, 28 infödde medhjälpare, 169 församlingsmedlemmar, hvaraf 68 äro nattvardsberättigade, 7 hvardagsskolor med tillsammans 210 gossar och 98 flickor samt 10 söndagsskolor med 315 lärjungar. Under år 1895 döptes på detta fält 20 personer.

Ev. Fosterlandsstiftelsen bedrifver sjömansmission i *Hamburg, Lübeck, Liverpool, Grimsby, Marseille* och *Boston*, på hvilka platser nio missionärer arbeta. Af dessa äro 7 ordinerade.

* * *

Svenska Missionsförbundet har 4 stationer och 17 utstationer i *Kongo*, 8 manliga och 8 kvinnliga missionärer, 27 infödde medhjälpare, 309 församlingsmedlemmar och 11 skolor med 423 lärjungar.

I *Kina* har nämnda sällskap 2 stationer, 8 missionärer, hvaraf 4 äro gifta, 22 församlingsmedlemmar och 4 skolor med tillsammans 174 lärjungar.

Svenska Missionsförbundet bedrifver dessutom mission i *Alger, Ryssland* och *Kaschgar* samt sjömansmission i *Kronstadt* och *London*. Inalles uppgår missionärernas antal till 20 gifta och 21 ogifta.

Stockholm, P. Palmquists Aktiebolags Boktryckeri, 1896.

1. Årg. AUGUSTI 1896. Pren.-pris 1: 20.

以便以設耳

耶和華以拉

Sinims Land.

Missionsblad för Svenska Missionen i Kina.

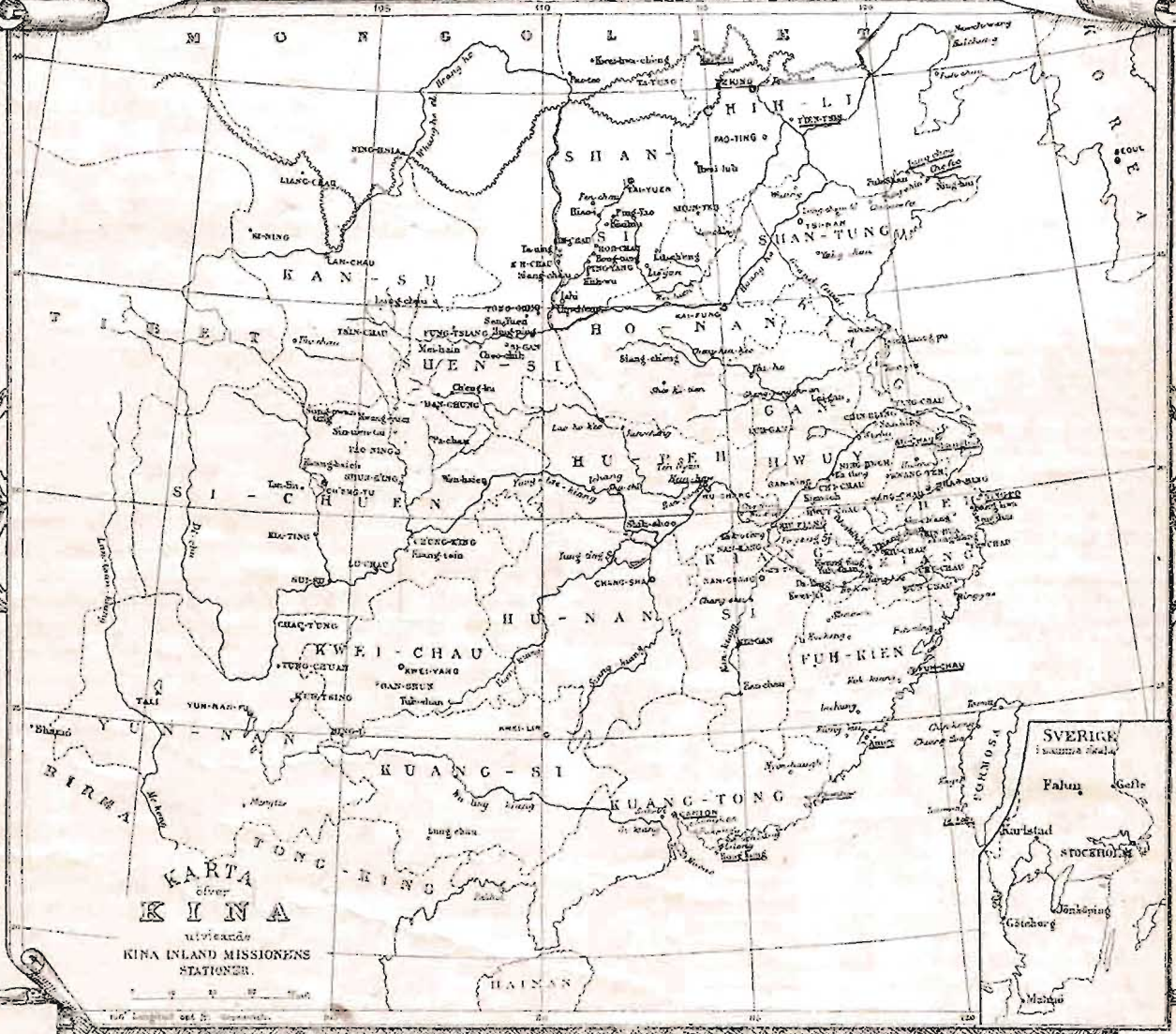

"Si, dessa skola komma fjärran från, och si, några ifrån norr och ifrån hafvet och andra ifrån Sinims land (Kina)." Es. 49: 12.

"Stora äro Herrens verk, värda att begrundas af alla, som hafva lust i dem". Ps. 111: 2.

Kommittéen för »Svenska Missionen i Kina», Stockholm, Lästmakaregatan 30. 4 tr.
Allm. Telefon 81 56.

Kommitteen för "Svenska Missionen i Kina".

H. BERG, *doktor, ordförande,*
H. DILLNER, *kapten, vice ordförande,*
O. v. FEILITZEN, *kommendörkapten,*
J. v. HOLST, *kammarherre,*
CH. TOTTIE, *kapten,*
E. KJELLBERG, *kassaförvaltare,*

JOSEF HOLMGREN, *sekreterare.*

Missionsexpedition: LÄSTMAKAREGATAN 30, 4 TR.

All post adresseras till KOMMITTÉEN FÖR »SVENSKA MISSIONEN I KINA», STOCKHOLM.

Redovisning

för influtna medel till "Svenska Missionen i Kina" under juli 1896.

N:o		Kr.	ö.
506.	Från Ölstadskretsen af Risinge mfg gen. K. O. A.	25:	—
507.	T. D., Bossgård, Wäderstad gen. A. J.	25:	—
508.	Från småskolebarn i Kumla gen. H. G.	7:	20
509.	S. R.s sparbössa gen. K. S., Flisby		69
510.	B. P. »Ett löfte Herren» gen. dito	2:	—
511.	Ett löfte och tack till Herren för hjälp i nödens tid gen. dito	5:	—
512.	Onämnd gen. C. O. K., Linköping	5:	—
513.	Fr. Rystads mfg genom G.	50:	—
514.	N. L., Vassbacka, Hjälteby	30:	—
515.	Mfg vid Korsvägen gen. A. W. W.	10:	—
516	C. M. K., Wrigstad	10:	—
517.	Vid barngudstjänst i Giresta gen. P. L. J.	3:	51
518.	»Edra önskningar vare kunniga inför Gud i allt»	400:	—
519.	Onämnd Hemse: Försålda guldörhängen gen. K. B.	4:	—
520.	Kollekt i Lindesberg den 12/7 gen. C. C.	45:	—
521.	Från missionsvänner i Vadstena gen. P. W.	2:	75
522.	A. P. Sunnankärr, Lindesberg	5:	—
523.	Mullsjö arbetsförening gen. C. L.	40:	—
524.	Onämnd gen. dito	75:	—
525.	P. P—son, Ekshärad	50:	—
526.	C. P—s skolbarn, Norrköping gen. L. H.	5:	—
527.	Från söndagsskolbarnen i Skärfsta gen. E. G.	78:	—
528.	Friförsaml. i Norra Sandsjö gen. C. S., Rossby	25:	—
529.	Onämnd i Lindesberg	3:	—
530.	E. N., Östersund	10:	—
531.	P. A. W., Visby gen. K. B.	5:	—
532.	E. U—s sparbössa gen. H. D.	10:	17
533.	Föreningen »Var fast och stark» gen. dito (bokfond.)	30:	50
534.	Kollekt i Bohr gen. P. Blomström	15:	—
535.	L. K., Knutsberg, Nora	1:	—
536.	Svinstads systerförening gen. K. T.	50:	—
537.	S. H., Hammarlöf	30:	—
538.	C. S., Norrköping gen. L. H.	5:	—
539.	Missionsvänner i Brånsta och Mos gen. P. S.	10:	—
540.	J. N. Kramfors gen. Ev. Fost. Stiftelsen	20:	—
541.	Bergunda syförening gen. dito	20:	—
542.	Skellefteå stads syförening gen. dito	25:	—
543.	A. H. gen. H. P., Göteborg	18:	62
544.	Onämnd gen. H. B., Stockholm	20:	—
545.	A. H., Hagelsrum gen. dito	10:	—
546.	Gen. L. P. J. gen. dito	40:	—
547.	E. B., Närtuna genom dito	5:	—
548.	Gen. Ev. Fost. Stift.	10:	—
549.	M. S. gen. H. B.	3:	25
	Summa Kronor	1,244:	69

Med varmt tack till gifvarne.

Så vill jag då gå in i ditt hus med brännoffer, jag vill betala dig de löften, som gingo öfver mina läppar, och som min mun uttalade i min nöd. Brännoffer af feta får vill jag frambära åt dig med offerånga af vädurar; jag vill offra både tjurar och bockar. Ps. 66: 13—15.

Missionär Folke skrifver till en vän här. »Jag önskar så innerligt, att de nya missionärerna måtte komma ut snart. Vi äro i förlägenhet af brist på arbetare. Hoppas ingen drager sig tillbaka. Du skall tro, att Gud öppnar dörrar för oss, och vi äro mycket glada. Låt oss nu också få höra snart, att vi få medarbetare.»

* * *

Emma Andersson är framkommen till missionsfältet. Hon var mycket efterlängtad af syskonen. Tillsammans med Fredrika Hallin skall hon arbeta på stationen Me-ti-chen.

* * *

Den nyöppnade gosskolan i Ün-eh'eng räknar 12 elever, hvilka äro snälla och läraktiga.

* * *

China Inland Missionen

äger i olika delar af Kina 261 missionsstationer, däraf 126 bistationer, 342 aflönade infödde medhjälpare och 119 utan lön, 155 organiserade församlingar, 5,208 kommunikanter, 5 sjukhus, 12 apotek och 44 opiumasyler. Under sista arbetsåret döptes 844 personer. Missionärernas antal uppgick den 1 jan. 1896 till 641. Då de infödde inberäknas, uppgår således hela arbetsstyrkan till 1,102 personer.

Inkomsterna i England och Kina för 1895 belöpte sig till 773,150 kr., hvilken summa öfversteg föregående års inkomster med 173,474 kr.

Sedan missionens början hafva 8,015 personer döpts.

* * *

Den beder utan uppehåll, som förenar bön med handling, ty gärningar äro också en del af bönen. Vi kunna icke förstå apostelns ord: »Bedjen utan återvändo!» på något rimligt sätt, om vi icke betrakta den troendes hela lif såsom en lång sammanhängande bön, hvaraf det, som i allmänhet kallas bön, utgör blott en del. *Origenes.*

* * *

»Du välsignar den rättfärdige! Herren har bestämt sitt folk att ärfva välsignelse, och ingenting skall beröfva det dess arf. Han skall välsigna det med all sin krafts rikedom, och alla hans egenskaper skola samverka för att uppfylla hans trogna med gudomlig tillfredsställelse. *Spurgeon.*

* * *

Den som har så brådtom, att han ej har tid att vänta på Herren, han har större brådska, än Gud vill, att han skall hafva. *J. Hudson Taylor.*

"Till ett vittnesbörd" *

I.

Verkan af troget vittnande.

Af *G. H. C. Maggregor.*

»Hans ord löper.» Ps. 147: 15.
»Att hans ord må löpa» (eng. öfvers.)
2 Tess. 3: 1.

»Där en konungs ord är, där är makt.» Och en den bästa måttstock på makten af en konungs ord är den hastighet, hvarmed han kan göra dem kända för sitt folk. Alla stora härskare, som hafva sökt stärka makten öfver sina riken, hafva gjort till sin uppgift att förse sina besittningar med goda vägar och föranstalta snabba kommunikationer.

Historien gifver många exempel på sanningen häraf. Esters bok berättar för oss, huru hastigt Ahasveros' ord lopp. När blodbadet på judarna blifvit påbjudet, lämnades »en afskrift af skrifvelsen» för att kungöras för alla folken, och budbärarna drogo ut »med hast efter konungens ord».

En af de viktigaste orsakerna till de romerska kejsarnes makt, då de på Kristi tid härskade öfver den civiliserade världen, var det utmärkta system af vägar, som gingo genom hela riket, hvilket gaf dem makt att skyndsamt göra sin vilja känd. När kejsaren talade, hörde världen. Så är det äfven i dag. Drottning Viktorias besittningar sträcka sig öfver hela världen. Hennes undersåtar äro spridda öfver en yta många gånger större än romerska rikets. Likväl kan hon på en ojämförligt kortare tid göra sin vilja känd för hela sitt folk. Det säges, att, om så önskas, ett påbud af drottning Viktoria kan kungöras för de 300 millioner, öfver hvilka hon regerar, på något mera än 14 dagar.

Men om det med afseende på en jordisk konung kan sägas, att »hans ord löper med snabbhet», huru mycket mera kan det sägas om honom, som är konungars konung? I naturens värld har Gud endast att tala, och världsalltet hör det, och hans vilja sker. Han gör vindarna till sina sändebud, eldslågor till sina tjänare. Oräkneliga änglaskaror stå inför hans ansikte, ansträngande sina öron för att uppfånga hans svagaste hviskning, och ila framåt i hela fullheten af deras kraft för att utföra hans bud. När denna världens historia är slut, när domsbasunen ljuder, och befallningen utgår att samla människor till dom, skall denna befallning hastigt åtlydas. Det ordet skall löpa mycket snabbt. Det blir då ingen tid att komma undan och ingen tid till beredelse, om denna uppskjutits till dess. Gud skall sända sina änglar att samla de rättfärdiga och de orättfärdiga, och innan man kan drömma om att undfly, skola vi stå inför Kristi domstol.

Men Gud är icke endast Herre i naturens utan äfven i nådens rike. Och i nådens liksom i naturens rike har han sitt ord. Hvilket är detta ord? Det är evangelii budskap, berättelsen om det människoblifna ordet, den goda förkunnelsen om frälsning. Detta är i högsta mening Guds ord till människorna. Han önskar, att detta ord skall kungöras så skyndsamt som möjligt för alla människor. Han vill, att alla människor skola blifva frälsta och komma till sanningens kunskap. Han önskar, att alla, som känna syndens börda, må känna Guds Lamm, som borttager världens synd. Han önskar, att alla som längta efter förlåtelse må veta, att den kan erhållas af dem, som mottaga den. Han vill, att alla som sucka öfver sin egen svaghet må veta, att i honom finnes fullhet af kraft. Han önskar, att alla må få veta, och det skyndsamt, att hans namn är *kärlek*, och att han vill mottaga och välsigna hvarje irrande barn, som återvänder till honom. Emedan han ifrigt åstundar, att detta budskap snart må blifva kändt, bjuder han sitt folk att bedja, att Herrens ord må löpa och varda förhärligadt.

Men om denna bön skall uppfyllas, måste vi som tro arbeta för uppfyllelsen däraf. Ty det är Guds afsikt, att detta budskap skall framföras och utbredas endast genom hans troende folk. Han vill ej låta änglar göra det. För dem är försoningens evangelium en hemlighet. Endast åt dem, som af egen erfarenhet känna välsignelsen af att äga förlåtelse, är detta ärofulla uppdrag gifvet; åt dem är det anförtrodt och det är den första plikten. *Hufvuduppgiften i en kristens lif är att låta Herrens ord löpa.*

Jesus Kristus säger: »Gån ut i hela världen och prediken evangelium för hela skapelsen. I skolen vara mina vittnen både i Jerusalem och i hela Judeen och Samarien och intill jordens ände». Hufvuduppgiften i en kristens lif är att söka göra Herrens ord framgångsrikt och förhärligadt; *och hastigheten af Guds ords framgång och graden af dess förhärligande stå i förhållande till Kristi lärjungars lydnad för Herrens befallning att vara hans vittnen.*

Studera kyrkans historia, och du skall finna, att så länge församlingen var trogen såsom vittne, förökades den hastigt och växte i kraft; men när den underlät att vara ett troget vittne, upphörde dess utbredning, och förfall inträdde.

Se på den apostoliska tiden! Den var i högsta grad en vittnandets tid. Uppdraget att vittna lämnades icke till vissa, för sitt kall särskildt utbildade män. Vi läsa om, huru hela församlingen i Jerusalem blef förskingrad, men de förskingrade »gingo omkring och förkunnade evangelii ord». (Apg. 8: 4)

Paulus genomfor hela romerska riket, predikande Kristus och honom korsfäst. Hvad blef resultatet häraf? »Herrens ord hade framgång», och kristendomen spred sig med en underbar hastighet. Detsamma är sant ännu i dag, vi se detta i den inre missionens arbete; troget vittnande kommer Herrens ord att löpa.

För öfver 30 år sedan kom en Herrens tjänare till en af de mest sjunkna delarna af Glasgow. Han begynte att arbeta med en tom kyrka. Men han gjorde det till sin uppgift att oaflåtligt bära vittnesbörd om Guds kärlek och Kristi frälsande makt. Hvar helst han mötte människor, på gatan, i butiken eller i hemmen, var han angelägen att framföra Herrens budskap och bjuda dem komma till Jesus. Och hvad blef följden? Ordet hade framgång; kyrkan fylldes till trängsel och blef inom några år moder till 20 dotterförsamlingar.

Vi se detsamma i den yttre missionen. Om du

* Ur Chinas Millions. Öfversatt af dr K. B.

vill veta, huru snabbt Guds ord kan löpa, när det är anförtrodt åt trogna vittnen, så läs historien om Fiji-missionen eller missionen bland karenerna, där hela menigheten inom kort tid bragtes till Kristi lydnad. Och hvad som är sant om dessa missioner är sant öfver hela världen. Hvarest de troende vittna, där *löper ordet,* och Gud gifver alltid vittnesbörd till sin nåds ord. (Apg. 14: 3)

Men löper ordet så snabbt, som det borde löpa? Hvem af oss vågar säga, att så är förhållandet? Världens tillstånd i dag utgör en skarp förebråelse mot Kristi församling. Drottning Viktoria har i sin direkta tjänst endast några tusen man, och likväl skulle dessa, ifall hon önskade det, kunna fortskaffa hennes budskap till de 300 millioner, öfver hvilka hon härskar, på något mera än 14 dagar. Men Jesu Kristi budskap har varit i församlingens händer under nära 1900 år, och det har alltsedan pingstdagen icke funnits en dag, då Kristi bekännare icke kunnat räknas i tusental, men likväl finnas ännu omkring 800 millioner af människosläktet, som icke hafva hört det budskap, hvilket det är församlingens förnämsta plikt att kungöra. Hvilken häpnadsväckande tanke att, sedan vår Herre gaf sin befallning att predika evangelium för hela skapelsen, 2,500 millioner människor hafva gått in i evigheten utan att hafva hört detsamma. Låtom detta få uppväcka oss till ett troget vittnande, på det att Herrens ord må löpa, och världens evangelisering fullbordas under den närvarande generationen samt den dagen gry, då den ene brodern icke behöfver säga till den andre: »Känn Herren», ty alla skola känna honom, från den minsta till den störste.

Från missionsfältet.

Ögonblicksfotografier från Kina.

II.

En är den som sår och en annan den som skördar. Jag har sändt eder att skörda det, hvarpå I icke hafven arbetat. Andra hafva arbetat, och I hafven ingått i deras arbete. Joh. 4: 37, 38.

På den sista stora dagen, som skall uppenbara allt, komma nog många öfverraskande saker i dagen. Ej minst förvånande skall det väl blifva för en Herrens tjänare att se, det många, som han tog för att vara sina andliga barn, i själfva verket ej voro det, utan frukt af en annans arbete, och åter igen att andra, som då prisa Gud och Lammet, peka på honom som det redskap Herren användt, utan att han själf haft vetskap därom.

Föremålet för nedanskrifna lilla skildring, en ung landtbrukare vid namn Kao, hörde för 5 eller 6 år tillbaka sedan evangelium för första gången i T'ong-cheo-fu och anammade det strax med glädje. För en tid bortåt fortfor han att komma till »Fuh-in-t'ang (»det glada budskapskapellet») och emottaga undervisning. Som hans bokliga kunskaper voro ganska goda, ingaf han förhoppningar, men så med ens upphörde han att komma. Ja, då Henrik Tjäder, som på den tiden var bosatt i T'ong-cheo-fu, en dag gick för att besöka honom, sprang han och gömde sig, så fort han fick syn på honom. Och orsaken var ingen ny, utan jämngammal med den kristna religionen, ty sade ej Herren Jesus om den säd, som såddes på stengrunden: »*Det är den som hör ordet och mottager det strax med glädje; men han har icke rot i sig, utan står till en tid, och när bedröfvelse eller förföljelse påkommer för ordets skull, strax tager han anstöt.*»

På flera år kom ej Kao till oss. Mötte han någon af oss eller den vi använde i vår tjänst, vek han undan. Det såg ut, som skulle aldrig frukt komma af det utsädet. Förlidet år började han dock komma en och annan gång, men ej till gudstjänst. Vi talade allvarligt med honom och uppmanade honom att bestämma sig för hvilken herre han ville tjäna. Under samtalets lopp blef det tydligt, att han studerat sin bibel ganska mycket, men att moderns och svär-

En afgud.

moderns förföljelser hindrat honom. Nu, sade han, voro de litet bättre, och han ville å nyo komma till våra gudstjänster. I förbigående nämnde han dock en liten penningeförlägenhet han hade och undrade, om jag skulle vilja hjälpa honom med några taels. Härpå svarade jag: »Kao, emedan jag älskar dig, vill jag ej hjälpa dig med en enda kasch. Gör jag det, så gör jag dig skada. Du skall känna dig förbunden att komma till gudstjänsterna, och folk skall säga, att du fått betalt för det du tror på denna lära.»

Dessa ord, hvilka sanning han nog genast insåg, visade sig sedermera vara honom till stor hjälp.

Emellertid, Kao började komma, och för hvarje gång var han mera frimodig och glad. Guds Ande arbetade synbarligen på hans hjärta. En söndag kom han med sin svärmor hit, och hon stannade här den dagen och återkom påföljande söndag tillsammans med hans mor. Deras fördomar försvunno, så fort de fingo vara tillsammans med oss litet. Kaos mor stannade hos oss i fyra dagar. Det var så egendomligt att se henne, som förut trott oss om allt

möjligt ondt, sitta med lilla Henrik på sitt knä som vår bästa vän.

En annan söndag kom Kao hit med sina afgudar, hvilka utgjordes af en större porslinsgud (»ti-tu'-shen», »jordguden») och alla familjens tafflor, på hvilka förfädrens namn voro skrifna och som tillbedjas. Att skilja sig från dessa senare kostar i allmänhet på, mest för en kines, och därför har jag fast hopp om att Kao aldrig mera skall återgå till sin förra torftiga religion.

Samtidigt talade han om hurusom förföljelsen nu utbrutit. Till att börja med hotade de att slå honom, nu tala de ej med honom. »Då din mor dör, hjälpa vi dig ej med att begrafva henne», sade en. »Det gör ingenting», sade Kao, »jag ber herr Berg komma ut, och då både tar han folk med sig och håller gudstjänst!» En annan gång sade han med tårar i ögonen: »Jesus grät öfver Jerusalem, och detsamma gör jag öfver mitt byfolk. Jag är en liten David och de likna den store Goliat. Om ej Guds Ande bistår mig, kan jag ej öfvervinna dem. De må göra aldrig det med mig, Herren lämnar jag aldrig. I år har jag klistrat upp almanackan på väggen. (De kinesiska almanackorna äro tryckta på ett ark gult papper och innehålla förutom almanackan hvarjehanda annat.) Förr tordes jag ej det. Nu, om det kommer besökande till mig, ger jag dem böcker och säger till dem, att om de ej vilja ha dem, är jag villig köpa tillbaka dessa af dem för 4 kasch. Förr, då jag läste min bibel och någon kom, stoppade jag den under täcket. Nu är jag villig läsa för alla som vilja höra.» Detta är för hvar och en, som förstår Kanaans tungomål, klara och tydliga ord.

Anna Eriksson har nu besökt hans by trenne gånger, och kvinnorna äro mycket villiga att undervisas.

»Jag, som är en gammal änka», sade hans svärmor till några, som klandrade henne, »måtte väl få tro hvad jag vill. Om jag icke mera vill tillbedja afgudarne, så är det ju min sak.» Vi vänta stora ting af Herren genom Kao. Han är ännu ett barn i Kristus, men med goda anlag. »Herr Berg», sade han en dag, »ni är min lärare, om ni ser något hos mig, som är orätt, så tillrättavisa mig. Jag skall blifva mycket tacksam därför.»

Välsignad vare Gud och min Herre Jesu Kristi Fader, som uttager syndare ur mörkrets välde och försätter dem i sin Sons härliga rike!

»Välsignad vare Herren Gud, Israels Gud, som allena gör under! Hans namn blifve evinnerligen! Så långt solen lyser, fortplante sig hans namn, och alla folk välsigne sig i honom och prise honom säll! Och välsignadt vare hans härliga namn evinnerligen, och hela jorden vare full med hans ära! Amen, Amen.» Ps. 72.

August Berg.

* * *

Pu'-cheo-Fu i april 1896.

Till missionsvännerna i hemlandet!

Om några dagar ha två år förgått sedan den minnesrika afton, då jag såg målet för min Kina-resa uppnådt. När jag tänker härpå, flyga tankarna helt naturligt tillbaka till den tiden. En missionärs sträfsamma lif med dess okända mödor och besvärligheter låg framför mig, allting var nytt och okändt, och jag förstod, att det fanns ingen annan väg att komma framåt på än den barnsliga trons och förtröstans väg. Med de många dyrbara afskedsorden från vänner såsom matsäck, begaf jag mig i väg, och hvad skall jag nu säga? Till bröder och systrar, som vilja komma efter, vill jag sända hälsningen: »Frukta dig icke». »Herren, som går framför dig, han skall vara med dig; han skall icke släppa dig och icke öfvergifva dig. Du skall icke frukta och icke vara förskräckt.» 5 Mos. 31: 8. Herren är densamme i går och i dag, i Sverige och i Kina.

Jag bor nu i en stad, som ligger 5 sv. mil från vår station, Hai-cheo, där syskonen Tjäder arbeta, och där äfven jag har mitt hufvudkvarter. Jag reste hit i sällskap med evangelisten Uang för att taga reda på några opiummedicin-ätare, som broder Tjäder hört voro villiga att tro evangelium. Broder Tjäder har förut predikat här vid åtskilliga tillfällen, och särskildt då han tillsammans med Uang predikade i vårt tält förra året, fick han se Guds ords kraft uppenbara sig. Jag har träffat flera »sökare», som berättat, att de då för första gången hörde evangelium.

Vi gingo till en början omkring på gatorna och utanför teatern, Uang med sitt dragspel lockande till sig skaror af folk, och jag bärande fastbunden på en lång bambostång en 7 fot lång väggrulle med påskrift: »Jesus har kommit i världen för att frälsa syndare» — den vanliga predikotexten.

Inom parentes vill jag säga, att dragspel äro af stor tjänst vid tillfällen sådana som detta. Kineserna äro stora älskare af musik, och den missionär, som kommer rustad med ett godt dragspel och färdighet att spela, skall finna sig välkommen litet hvarstädes häruppe.

Uang samtalade sedan dagligen med de besökande, som till största delen voro sådana, som i kinesiska opiumasyler blifvit afvanda från opiumrökande, men som ännu äro slafvar under medicinen, som de använda i stället. Senare utlystes ett »missionsmöte», som pågick 2 dagar, och hvartill omkring 20 personer infunnit sig. Vi hade gemensamma måltider, men hvar och en betalade för sig. Sista mötesdagen sammanslöto sig dessa sökare till en församling för att hafva regelbunden gudstjänst om söndagarna. En officer i lägret, en soldat och en barberare utsågos till ledare, och dessutom utsågs en af dem till budbärare för att sammankalla landtborna vid särskilda tillfällen. Det var en öfverraskning att se jordmånen så beredd, och vi prisa Herrens nåd. Opiumasylarbetet har här som annorstädes i denna provins visat sig vara ett verksamt medel att öppna vägen för Guds ords predikan. Giftet har nämligen så talrika offer ibland alla klasser, att det i städerna är svårare att finna en man, som *icke* röker opium, än en, som gör det. Den fattige finner snart bruket af opium försänka honom i det mest tryckande slafveri Mat kan han ju, när nöden tvingar, knappa in på och t. o. m. vara utan en till två dagar, men får han ej den vanliga dosen opium på sin bestämda tid, (en, två eller tre gånger om dagen) utsättes han för de svåraste smärtor och kval till kropp och själ. Det är mera än en kinaman kan tåla, och så få så småningom hemmets tillhörigheter, möbler, husgeråd, kläder o. d. vandra ur boet, på samma gång som han själf och familjen alltmer förfalla och demoraliseras. För oss, som vistas midt ibland opiumförbrukare, förefaller det egendomligt att i tidningarna se, huru frågan om opiumbrukets skadlighet eller oskadlighet diskuteras, särskildt i England, och huru engelska parlamentet uttrycker sig till förmån för giftet.

Må Herren förbarma sig öfver detta folk! Evangelium är det, som räddar hundraden i denna provins från opiumlasten, och intet annat än evangelium skall kunna lyfta

Kinas folk upp ur den vantrons och vidskepelsens dy, hvari det under århundraden sjunkit.

Sedan brefvet påbörjades, har jag varit på en ganska besvärlig, 18 mil lång ridtur till systrarna Hallins och Buréns station, Me-ti-chen, kallad att se till deras kinesiska medhjälpare, som är sjuk i lunginflammation. Det var uppmuntrande att höra hans förtröstansfulla bön, att Herrens vilja måtte ske med honom, hurudan utgången än måtte blifva.

Med innerlig hälsning till de vänner, som »uthärda» för oss i bön.

Eder medarbetare
L. H. Linder.

* * *

I-shï den 10 mars 1896.

Öknen och det torra landet skola glädja sig, och heden skall fröjda sig och blomstra såsom en ros.

Älskade missionsvänner!

Frid genom Jesu blod!

Huru ljufliga äro icke Herrens löften för den, som behöfver något att hvila vid! Vi få dagligen erfara deras osvikliga trofasthet. Herren går framför oss, och hans nåd omgifver oss på alla sidor. »Prisen Herren med oss, och låtom oss samfäldt upphöja hans namn!»

I går morse lämnade jag med min kinesiska kvinna syskonen här. Vår resa gällde »Kao-to», en by 20 li från I-shï. Som ingen utländing varit där, visste vi icke, om någon där ville eller vågade mottaga oss, men vi reste i förlitande på Guds löfte: »Jag vill gå framför dig.» Då vi kommit ett stycke på väg, berättade vår körkarl, att det just var »ren-nao», d. v. s. stor folksamling samt teater där. Jag hade aldrig förr varit på en teater och har dessutom respekt för stora folksamlingar, särskildt i Kina. Min första tanke var att vända om. Men vi hade ju rest i Herrens namn, och ånyo anbefallande oss i vår himmelske Faders händer fortsatte vi resan. Framkomna funno vi icke mer än en kvinna i byn. Alla de 500 familjerna hade tillsammans med folket ifrån närgränsande byar samlats utanför byn vid afgudatemplet, där de åskådade de teatraliska föreställningarna. Vi hade nu ingenting annat att göra än att resa dit, ty vi hade kommit för att predika evangelium, och här var ett ypperligt tillfälle, som icke borde få gå förloradt. Då vi kommo, hördes ett mummel i den stora folkmassan: »Uai-kuch-ren», »Uai-kuch-ren», d. v. s. utländingar, och jag blef genast hufvudpersonen på platsen. Kvinnorna voro litet rädda, men männen trängde sig omkring oss. Då de hörde mig tala »deras ord», blefvo de ganska tysta. Jag sade dem, att jag kommit för att tala med deras kvinnor, och bad dem göra plats, så att dessa kunde få komma intill mig. Småningom blefvo äfven de djärfvare, och snart hade jag flera kvinnor hos mig i vagnen, och andra trängdes rundt omkring för att få se mig. Det var så rörande att se alla dessa människor, hvilka aldrig hört ett ord om Gud. Somliga veta icke, att de hafva en själ, andra mera förståndiga tro, att de hafva tre själar. Då de höra om den ende sanne Guden, tro de, att det är kejsaren i Peking, och veta icke heller om andra synder än att öfverträda hans lagar.

Några voro riktigt intresserade och bådo mig lära dem bedja till vår Gud. De ibland männen, som kunde läsa, fingo traktater, och sedan jag talat så länge jag förmådde och teaterföreställningen för länge sedan var slut, återvände vi till byn, där en välvillig kines bjöd oss komma till sitt hem. Då de hörde, att jag åt deras mat, blefvo de helt förtjusta, och så undfägnades jag på allra bästa sätt.

Under tiden strömmade folket dit, och så snart jag slutat min måltid, måste jag ut på gården och stående på en stol tala till dem.

Somliga lyssnade uppmärksamt, andra trängdes omkring mig för att få se på mina kläder och röra vid mig, och under tiden höllo så många små bruna händer som möjligt i mina. Men mörkret hade fallit på, och jag måste gå in i huset. Innan jag hann in, var dock rummet fullt af nyfikna människor. Väl instufvad midt ibland dem fortsatte jag samtalet till långt in på natten, då jag var så hes, att jag knappast kunde få fram ett ord. Med möda fick vår värd folket att gå. Jag måste lofva dem att få komma tillbaka huru tidigt som helst dagen därpå. Tidigt följande morgon vaknade jag vid bultningar på dörren. Så snart jag var färdig och öppnat, rusade folket in, men rummet blef genast fullt, och ändå var hela gården full af människor, som väntade att få höra den nya läran, som de sade. För att kunna tala till alla lät jag bära ut ett bord, på hvilket jag ställde mig, och så fick jag åter tala om Jesu kärlek för dessa stackars kinesiska systrar, som äfven hafva ett hjärta, hvilket längtar efter kärlek, men icke veta hvar den är att finna. O, det var en salig stund!

Snart måste vi dock säga dem farväl för att besöka ännu ett par byar. Flera hundra människor följde mig ut på vägen och bådo mig snart komma tillbaka. Då jag skulle stiga upp i vagnen, höllo de fast mina händer, och jag fick riktigt slita mig ifrån dem, det var med möda jag kunde återhålla mina tårar. Då vi kommo till nästa by, kom en gammal gumma ut vid namn »Ch'ao» och bad mig stiga in i hennes hus. Snart samlades folk äfven där, och det blef ett nytt tillfälle att tala om Jesus, syndares frälsare.

Den gamla 70-års gumman hade i många år bedit till sina gudar, men hennes hjärta kunde aldrig finna frid, och hon berättade nu under tårar, huru olycklig hon var. Då hon hörde om Jesu kärlek och den frid han gifver, tillsade hon sin son att genast gå och taga ned alla afgudarne i huset. Han gjorde det, och så gjorde de ett bål och brände upp allesammans inför våra ögon. Sedan detta var gjordt, föllo vi alla på knä och bådo, och det var hjärtgripande att höra, huru den gamla bad, bekännande sina synder och tackande Gud, som låtit henne få lefva till denna dag. Vi kände, att Guds Ande var nära och verkade på deras hjärtan. Detta var något, som påminde mig om Sverige, men här har jag icke förr sett något sådant. O vänner, bör icke detta sporra oss att mera helt än någonsin förr gifva oss ut för dessa olyckliga, hvilka Jesus älskar lika väl som oss?

Jag lämnade dem med löfte att snart komma tillbaka, och så fortsatte vi till en annan by. Här voro de rädda för mig och vågade icke bjuda mig in, men som afgudatemplen alltid äro samlingsplatser, så begåfvo vi oss till byns tempel. Här samlades snart rätt många människor, och så fick jag ännu en gång tillfälle att för dyrköpta själar tala om den lefvande Guden.

Några frågade, hvarför vi icke förr kommit med detta glada budskap, så att deras föräldrar äfven kunnat få höra och blifva frälsta. Mycket förvånade blefvo de att höra, det icke alla i mitt hemland omvända sig till Gud, då de veta san-

ningen. Sedan vi länge samtalat med dem, måste vi resa för att hinna hem, innan stadsportarna stängdes. Och så sitter jag nu åter i mitt lilla rum och nedskrifver detta, outsägligt lycklig och tacksam för den stora nåd, som blifvit mig gifven att få vara eder och Jesu budbärarinna i detta mörka land, och Herrens löfte står kvar: Öknen och det torra landet skola glädja sig, och heden skall fröjda sig och blomstra såsom en ros.

Låtom oss säga bland hedningarne: Herren är konung. Han skall vinna seger. Halleluja!

Eder i Jesus *Emilia Sandberg.*

* *
*

Üin-ch'eng den 21 mars 1896.

Älskade vänner i Herren!

»Men jag, alltid vill jag hoppas och alltid öka ditt lof.»

Månader hafva flytt, sedan något skrefs från vår lilla skola i Üin-ch'eng. Det är icke brist på nådebevisningar af vår trofaste Fader, som orsakat denna tystnad. Nej, vi erfara dagligen hans nåd och hjälp.

Under höstterminen hade vi åtta elever. De voro Manao, Tang, Ü-ri, Mei, P'ing-ua, Loh-i, To-nü och Fuh-nü. Undervisningsämnena voro desamma som förut. Flickorna ådagalade mycken flit i läsningen och utmärkte sig för ett godt uppförande. Vid jultiden hade de ett par dagars lof. Juldagen hölls en liten fest för dem, då vi hade »gran», i själfva verket ett cypressträd, samt gåfvo dem julklappar. Den 25:te januari hölls terminsafslutning. De examinerades i de ämnen de läst, hvarefter broder Folke såsom skolans inspektor höll ett kort tal till dem. Belöningar utdelades. De större flickorna erhöllo ett syskrin med tillbehör, och lilla Fuh-nü fick en leksaksbyrå. Innerligt tack till »Daggryningen» och »Arbetshemmet», som skänkt oss dessa saker!

Under ferierna voro flickorna i sina hem. Ett par dagar sedan de rest anlände Anna Eriksson hit. Det var så kärt att få hafva henne här ett par veckor. Kineserna hafva ett ordspråk, som säger: »nya kläder, gamla vänner», eller med andra ord, man behöfver nya dräkter, men icke nya vänner, de gamla äro bäst. Vi gjorde tillsammans ett besök i I-shï, vår forna station. Syskonen glädja sig åt framgång i arbetet. Då Anna reste tillbaka till T'ong-cheo, följde jag henne till Hai-cheo och stannade där några dagar. Broder Tjäder och evangelisten höllo på med att klistra upp traktater öfver allt i staden för att på detta sätt göra Jesu namn kändt.

Den 3:dje mars började skolan åter. Två af de flickor, som voro här förra terminen, hafva slutat, nämligen Tang och To-nü. Två andra hafva kommit i deras ställe, Shuang, som var här förra våren, men under hösten måste vara hemma och hjälpa sin mor, samt Tong-na, en syster till Ping-na.

Tang tillhör Herren och ville gärna fortsätta skolan, men hon får ej detta för sin moder, hvilken vill gifta bort henne med en hedning och följaktligen nekar henne att aftaga fotbandaget. Orsaken, att mödrarna ej vilja låta sina döttrar hafva stora fötter, är den, att de då ej få så mycket penningar för dem.

To-nü syntes vara rätt begåfvad både på hufvudets och hjärtats vägnar, hvarför vi sakna henne mycket. Hon är sedan tidigt bortlofvad åt en hedning, och han vägrar henne att emottaga kristlig undervisning.

Då jag skrifver i detta ämne, kan jag icke underlåta att omnämna en sak, som jag hörde för någon tid sedan, nämligen att en af mina förra elever blifvit gift vid endast 10 års ålder med en man, som är emellan 30—40 år. Man hör talas om barngiftermål, men tänker kanske därpå mer som vore det en saga. Här hafva vi nu ett faktum att sådant verkligen förekommer.

För min del har jag kommit till det resultatet, att det är bäst att få elever af kristna föräldrar eller åtminstone af sådana, som äro sökare i sanningen. Man har då något hopp om att få behålla dem. I annat fall lämna de oss om ett år eller så. Att ständigt få nya elever är också ett stort hinder för undervisningen, som de veta, hvilka själfva skött en skola. Jag är innerligt glad, att det blifvit bestämdt om fotbindningens afskaffande. Därigenom hoppas vi få sådana barn, som icke tagas härifrån vid så tidig ålder.

Innerliga hälsningar till alla de kära i hemlandet, särskildt till vännerna i Stockholm! Eder i Jesus

Frida Prytz.

* *
*

Üin-ch'eng den 16 april 1896.

Utdrag ur bref från C. Blom.

»Jag skämmes icke vid evangelium, ty det är en Guds kraft till frälsning för hvar och en som tror.»

Det är glädjande att se, huru evangelii kraft håller på att verka i människors själar. Visserligen kan man ej se kraften, men liksom då en böna gror, brodden så småningom skjuter fram och spränger skalet, så ock här. Man känner igen kraften på dess verkningar, och dessa äro, Gud vare lof, oförtydbara hos många, hvilka för ej så länge sedan sutto i mörkret och dödens skugga. En sådan hade jag med mig på resa till Honan under förra hälften af denna månad. Flera sådana träffade jag där. Alla dessa äro svaga, bristfälliga, okunniga och fulla af skrock, men lifvet är verksamt i dem, och detta skall vinna seger. Min följeslagare hette Lü. Han är mycket fattig och var, då jag först lärde känna honom för 1½ år sedan, mycket trasig. Han kom då nästan hvarje kväll till våra möten i gatukapellet och var ytterst intresserad. Så började han komma med till gudstjänsterna ibland och lärde sig förstå, huru han borde tillbedja Gud. Under tiden förbättrades hans omständigheter något, så att han nu går anständigt klädd, men han har också sina svårigheter. Hans gamla mor hade af sin son fått höra evangelium och kom en gång till gudstjänsten. Samma vecka sjuknade och dog hon. Detta såg ju mycket misstänkt ut, men ledde ändå ej till några större obehag. Värre blef det med begrafningen. Penningar att köpa grafplats för äger Lü ej, och för att få bisätta henne på en viss mandarins område, måste alla öfliga ceremonier utföras, men under det de andra släktingarna äro för detta, håller Lü emot, ty han tror ju på Gud, och så gjorde äfven gumman. Vi kunna emellertid ej på något sätt ingripa, ty det vore att åtaga sig för dyrt ansvar, men bedja måste vi göra, att Lü blir bevarad trogen och om möjligt frigjord från dessa svårigheter.

Hälsa syskonen, som bedja och arbeta för Kina. Guds källa är full med vatten.

Tillgifne brodern
Carl Blom.

* *
*

Från andra missioner.

Från en af Helgelseförbundets missionärer hafva vi emottagit följande bref.

Paoning 27 mars 1896.

Från västra Kina.

Vi hafva haft det riktigt rörligt den senaste tiden här i Paoning. Först firade vi jul med en stor "huci" eller möte med de infödda kristna både från staden och landet, hvilket räckte öfver fyra dagar, med flera möten hvarje dag. Omkring tio döptes juldagen. Bland dem var vår husvärdinna, en muhammedan, som vi länge bedt för. Hennes son och sondotter döptes för några år tillbaka, men människofruktan har bundit henne att taga det afgörande steget, enär hon fruktade för en förföljelse från muhammedanernas sida. Till slut blef dock Herren för stark. Hennes afgud, hennes sonson, som hon hyst så stora förhoppningar om, fördes nära döden. En kväll vid kinesiska aftonbönen kom hon in och lofvade, att om Herren sparade hans lif, skulle hon låta döpa sig. Han tillfrisknade, och det var en stor seger för vår kyrka i Paoning att se denna inflytelserika kvinna bekänna Herrens namn. Kyrkan var till trängsel fylld.

När julen var öfver, fingo vi börja bereda oss på att mottaga biskop Cassels (en af "the Cambridge seven" eller sjustjärnan). Fuh-in-t'ang hade blifvit förnyad och reparerad, hela den yttre gården var klädd med kinesiska kulörta lyktor emellan träden. Öfver inre ingången var ett stort "Welcome" på rödt silke, och i salen hängde ett större banér i svenska färgerna, botten af stålblått siden med ett gult band öfver. På detta senare hade jag målat "Soli Deo gloria" = Gud allena äran, i silfver.

Förutom biskopen och mrs C. med deras två barn väntades äfven miss Williams tillbaka och fem nya systrar. Alla kineserna voro samlade med oss, när tåget anlände. Vid våra resor här i västra Kina behöfver hvar person en bärstol med tre män att bära den, en eller två män för hvars och ens saker och därtill kock och soldater m. m., så att för 10 personer blir det ett ansenligt följe. Kineserna hade, under det vi väntade på dess ankomst, dukat upp ett bord på yttre gården med presenter för biskopen. Det var ett "mixed" allehanda: en hatt och ett par stöflar, sådana som mandarinerna begagna, fåglar och midt ibland alltsammans ett stort stycke svinkött, som i kinesernas ögon kanske var det viktigaste. Sedan de anländt, gingo vi alla dit, där en af de äldsta i församlingen höll ett välkomsttal, därefter hölls gudstjänst i kyrkan, där en förberedande installation hölls. En af systrarna hade skänkt: Ära vare Gud med fotslånga kinesiska karakterer af svart sammet på rödt och grönt silke, det hade sin plats öfver altaret. Söndagen därpå skedde den högtidliga invigningen af mr Cassels som biskop och kapellet som katedral. Engelska högkyrkans ceremonier äro ju rätt underliga, fast de i många fall likna vår svenska kyrkas. Alla de många bönerna läsas äfven i kinesiska gudstjänsten, och utom psalmerna hafva vi både "venite", »gloria patri» och "te Deum".* Numera hafva de ock börjat med konfirmationen. I veckan som följde hade vi bröllop, dubbelbröllop t. o. m. En af de nykomna systrarna gifte sig med en af C. M. S. "Church Missionary Society", och samma dag kom ett par ned från Kansuh, så vi hade ett bröllop före och ett efter middagen.

Så kom det kinesiska nyåret, vi firade nyårsafton med gudstjänst i kyrkan. Vi prisade Herren för många välsignelser, erhållna under förra året, och till många af oss hade Herren gifvit det löftet: "Större ting än dessa skolen I få se".

Det var gripande att höra många af kinesernas böner andas en sådan djup känsla af egen felaktighet och brist, men ock af ett sådant behof efter mera nåd från ofvan. Många bådo ifrigt för sina släktingar och vänner. Vi systrar kunde ej annat än säga emellan oss vid hemkomsten, att det väl lönade sig att tillbringa äfven en lifstid i Kina för att få förnimma en sådan ande, som vid denna gudstjänst. Nyårsdagen bjödo vi de kristna och besökande på te och kakor, hvarefter hölls gudstjänst.

Till följd af biskopens återkomst och hans önskan att se alla kristna från landet, anordnades åter en "huci" eller stormöte följande vecka, hvilket räckte från lördagen till och med onsdagen. Program: lördag afton välkomstmöte i kyrkan, söndag som vanligt, först kinesisk nattvardsgång med omkring sextio kineser som deltogo, så högmässan, därefter klasser både för- och eftermiddagen samt afslutning i kyrkan. Måndag och tisdag morgonbön och aftongudstjänst samt klasser både för- och eftermiddag båda dagarna; onsdagen hade vi endast en gudstjänst och kinesisk middag, hvarefter mötet afslutades på kvällen med förevisning af laterna magica med bibliska bilder.

Sista dagarna hafva vi haft besök af mrs Bishop, medlem af Kongl. geografiska sällskapet i England. Hennes namn torde vara kändt äfven i Sverige. Hon är särdeles bekant för sina många resor i Asien, som hon rest igenom till största delen. Hon har nu äfven vågat resa ända hit till Tibets gräns utan att känna språket, med endast en följeslagare, en kines, som talade engelska. Det skulle ju aldrig gått så lätt, om hon ej haft det mäktiga skyddet af sina hvita hår, ty som bekant hafva kineserna en stor vördnad för gamla personer. Naturligtvis hade hon gått igenom en del äfventyr, som skulle varit kritiska nog, om hon ej varit så modig, som hon var. Hon tog äfven fotografier på de ställen hon besökte, både af naturscenerier och oss missionärer, grupper af kineser voro ock med. Sista dagen kom vår kock med helt allvarlig uppsyn och berättade oss i all tysthet, att vi skulle söka förmå den främmande frun att ej taga några flera fotografier af Paoning, ty folket trodde, att hon genom sitt "stora glas" såg skatter i jorden, och vi kunde när som helst befara ett uppror. Det viktigaste resultatet af mrs Bishops besök i Paoning var väl dock, att hon bestämde sig för att inköpa ett större kinesiskt hus till sjukhus; halfva summan, omkring 100 pund st., skulle skänkas af henne. Från Paoning gick hon öfver Sin-tien-tsi till Ch'en-tu och så genom Ch'ung-king sjövägen till Shanghai igen. För närvarande reste hon i öppen stol med japanesisk hatt och för öfrigt klädd i kinesisk dräkt. Hon har ej varit kristen många år och endast en kort tid missionsvän. Vi hoppas dock, att hon vid hemkomsten till Europa skall uträtta mycket godt för Kina och missionen, som hon nu omfattar med allt ifrigare intresse. Och med henne glädja vi oss äfven att se Guds rike prisas här i Kina alltmer. Bedjen med oss därom. Eder för Kinas frälsning bedjande

Hedvig Lindgren.

* »Kommen», »Ära vare Gud Fader», »Dig Gud lofva vi», afdelningar i den engelska gudstjänsten. Not af Red.

Stockholm, P. Palmquists Aktiebolags Boktryckeri, 1896.

1. Årg. SEPTEMBER 1896. Pren.-pris 1: 20.

以便以設耳

耶和華以拉

Sinims Land.

Missionsblad för Svenska Missionen i Kina.

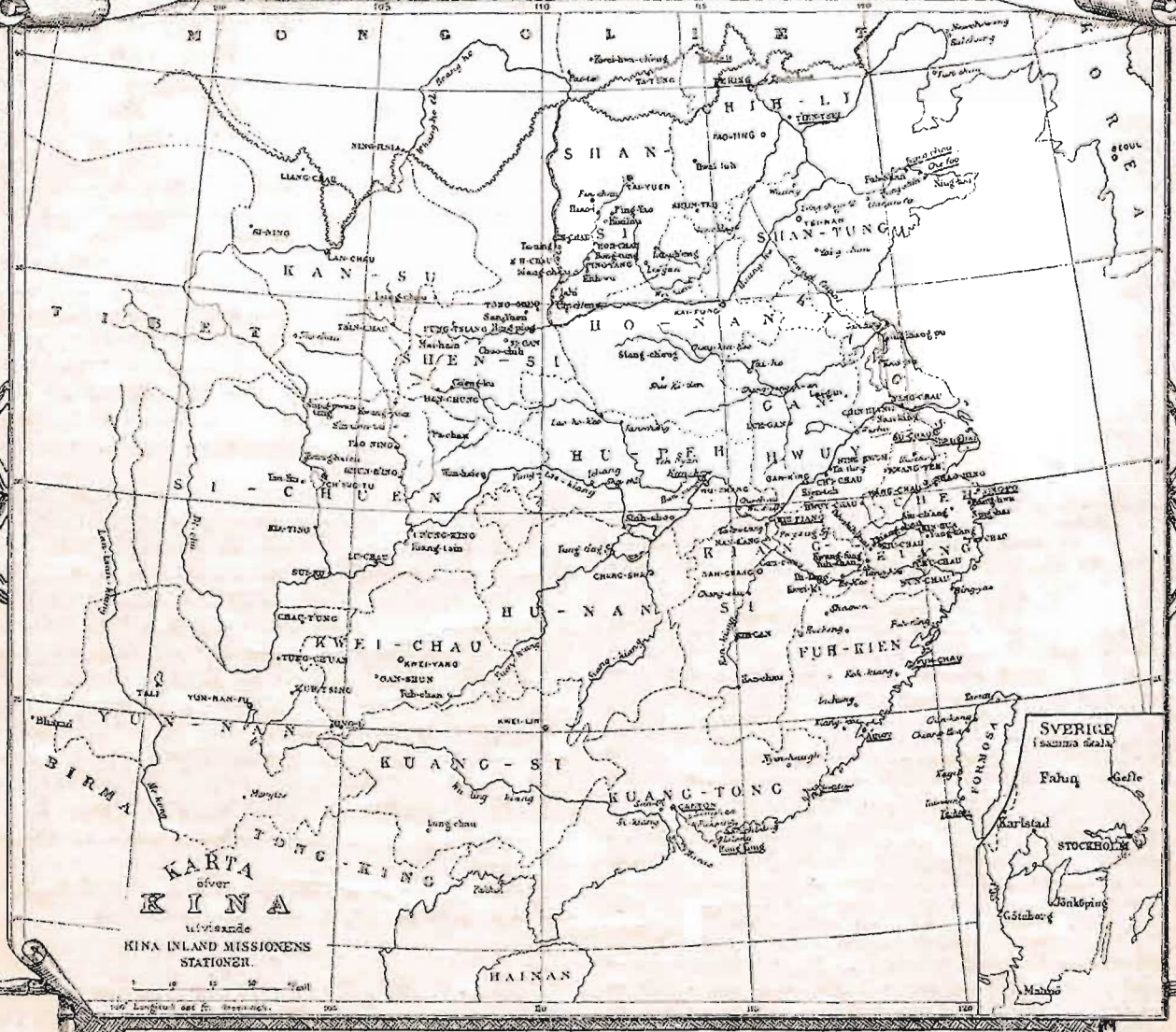

"Si, dessa skola komma fjärran från, och si, några ifrån norr och ifrån hafvet och andra ifrån Sinims land (Kina)." Es. 49: 12.

"Stora äro Herrens verk, värda att begrundas af alla, som hafva lust i dem". Ps. 111: 2.

Kommittéen för »Svenska Missionen i Kina», Stockholm, Lästmakaregatan 30. 4 tr.
Allm. Telefon 81 56.

Kommittéen för "Svenska Missionen i Kina".

H. BERG, *doktor, ordförande,*
H. DILLNER, *kapten, vice ordförande,*
O. v. FEILITZEN, *kommendörkapten,*
J. v. HOLST, *kammarherre,*
CH. TOTTIE, *kapten,*
E. KJELLBERG, *kassaförvaltare,*

JOSEF HOLMGREN, *sekreterare.*

Missionsexpedition: LÄSTMAKAREGATAN 30, 4 TR.

All post adresseras till KOMMITTÉEN FÖR »SVENSKA MISSIONEN I KINA», STOCKHOLM.

Redovisning

för influtna medel till "Svenska Missionen i Kina" under augusti 1896.

N:o		Kr.	ö.
550.	Från K. M. A. Till fröken Forsberg gen. L. J.	970:	—
551.	M. S. gen. H. D. till bokfonden	35:	—
552.	Konvalescenter å Serafimerlasarettet	2:	
553.	Ch. T.	50:	—
554.	Från Ellen gen. P. T., Gamleby	1:	50
555.	A. O. L. gen. J. E., Malmslätt	1:	—
556.	Grebo mfg gen. J. M. L.	40:	—
557.	G. O., Östanby	25:	—
558.	Björka syföreningen G. G.	35:	—
559.	Sparbössemedel gen L. J. A., Sunds glasbruk.	15:	50
560.	Sunds mfg gen. dito.	14:	50
561.	A. P., Lindesberg	50:	—
562.	Luth. syföreningen i Grängesberg gen. W. A.	50:	—
563.	C. J. J., Grängesberg	5:	—
564.	J. M., Ölmstad gen. P. A. P.	25:	—
565.	A. M. dito gen. dito	5:	—
566.	»Daniel i Dalen» gen. E. B.	5:	—
567.	M. O., Gusselby	20:	—
568.	Åkers och Ryds månadsförening gen. K. A.	20:	—
569.	J. J. Maramö, Vernamo	10:	—
570.	P. G. P., Sparsör, Fristad	100:	—
571.	Kollekt i Rättvik gen. L. J., Lerdala	12:	29
572.	Dito i Ofvanmyra gen. A. D.	57:	11
573.	Dito i Skatteungebyn gen. A. V.	8:	76
574.	Dito i Orsa gen. P. E., Skattungebyn	8:	71
575.	A. G. B., Orsa	5:	—
576.	E. P., Skatteunge	10:	—
577.	L. C., Orsa	1:	—
578.	J. F. Å., Hedemora	50:	—
579.	S., Dito	3:	25
580.	L. J. I., Nås dito	5:	—
581.	Kollekt i Hedemora gen. J. F. Å.	25:	91
582.	Gen. en kaffefest i Mariestad gen. L. N.	25:	—
583.	Askeby mfg gen F. L., Askeby	25:	—
584.	K. B., Visby	12:	—
585.	Sollefteå söndagsskola gen. L. S., skolfonden	26:	80
586.	A. F. P. gen. C. O. K., Linköping	20:	—
587.	Fr. syföreningen i Vilhelmina gen. L. D.	100:	—
588.	Fr. dito bland lapparna i Fatmomakke gen d:o	40:	—
589.	Fr. dito bland svenskarna i Fatmomakke gen. d:o	40:	—
590.	Skolbarnen i Säfsjön, Hellefors	10:	—
591.	Skärkinds jungfruförening gen. H. K.	50:	—
592.	Å Kinakort från fru A. gen. M. E. B.	4:	—
593.	Från vänner i Bornholm till Hugo Linder för uppsättande af ett apotek	85:	—
594.	Uangs underhåll för 1896 I. v. H.	250:	—
	Summa Kronor	2,354:	33

Med varmt tack till gifvarne.

Lyften upp edra ögon och beskåden fälten, huru de redan hvitna till skörd. Och den som skördar, han tager lön och samlar frukt till evigt lif, på det att både den som sår och den som skördar må tillsammans glädjas. Joh. 4: 35, 36.

Mr Hudson Taylor gladde oss med ett besök under sista veckan af augusti. Det var kort, men *mycket kärt.* Han kom från Kristiania, där han uppehållit sig några dagar. Den 26 höll han 2:ne föredrag i Stockholm, näml. i kyrkan vid Floragatan och på K. F. U. M. På båda dessa ställen lyssnade åhörarna till hans föredrag med spänd uppmärksamhet.

I landsorten hade H. Taylor föredrag i Kumla kyrka samt i missionshusen i Tranås och Huskvarna, där stora folkskaror samlades för att se och höra honom.

Den vördade käre mannen medförde en varm missionsfläkt, som, vi äro förvissade därom, måste göra djupa intryck på hvar och en som hörde honom, till och med på de eljest likgiltiga. Vare sig han talade till uppbyggelse eller direkt om missionen, präglade den innerligaste kärlek, tillgifvenhet och förtröstan till Gud hans föredrag, hvilka vi hoppas skola bära frukt i ett mera odeladt lif för Gud, i ett varmare nit för hans namn och i en kraftigare verksamhet för själars frälsning.

Med afseende på missionens i Kina ställning och utveckling, lämnade mr H. Taylor följande uppgift: År 1842 fanns det i Kina inalles 6 infödda kristna. 1853, det år då mr H. T. började sin verksamhet i detta land, hade antalet ökats till 300. Vid tiden för den stora missionskonferensen i Shanghai 1890, var antalet kommunikanter, d. v. s. nattvardsberättigade, 37,000, en siffra, som i april 1896 hade stigit till 70,000. År 1890 var antalet europeiska och amerikanska missionärer 1,296, i april 1896 hade totalsumman ökats till 2,350. Mängden af missionsstationer kunde endast lösligt och osäkert beräknas till 1,200—1,500; dock var det troligt att realsiffran betydligt öfversteg denna uppgift. De infödda kristna bidraga till sina församlingars underhåll med omkring 15,000 kr. och därutöfver.

Antalet infödda kristna är väl 3 gånger så stort som antalet kommunikanter, således öfver 200,000.

* *
*

Systrarna *Agnes Forsberg, Maria Pettersson* och *Emilia Ulff* afresa den 10 sept. från London till Kina, och bedja vi att få anbefalla dem åt missionsvännernas förböner.

* *
*

Strödda tankar.

Vi döda allt ondt, om vi hafva umgänge med Jesus. Hans närvaro i vårt lif liknar den vakteld, som resande i ödemarken pläga upptända för att hålla vilda djur på afstånd.

Maclaren.

"Till ett vittnesbörd"

Af *Rev. Macgregor.*

II.

Förberedelsen till vittnandets verk.

Forts. fr. föreg. n:r.

»I skolen undfå kraft, när den Helige Ande kommer öfver eder, och I skolen vara mina vittnen.» Apg. 1: 8.

Vi hafva redan sett, att hvarje kristens stora uppgift är att vara ett Kristi vittne. Det är Herrens kunskap, som frälsar människorna, men till denna saliggörande kunskap komma de genom deras vittnesbörd, som redan känna honom. »Hvar och en som åkallar Herrens namn skall varda frälst. Huru skola de åkalla den, på hvilken de icke tro? Och huru skola de tro den, som de icke hafva hört? Och huru skola de höra, utan att någon predikar?» Rom. 10: 13, 14. Om Herrens rådslut med afseende på denna världens frälsning skola gå i uppfyllelse, måste han hafva vittnen.

Men innan en människa kan blifva ett vittne för Gud, behöfver hon därtill en särskild beredelse och en särskild utrustning; en beredelse, som gör det möjligt för henne att vittna, och en utrustning, som sätter henne i stånd att vittna med kraft. Må vi besinna detta! Emedan det så ofta förbises, blir mycket kristligt arbete utan frukt och är en tung börda, där det borde vara en glädje, en kedja af missräkningar i stället för en triumfsång. Vi måste hafva

särskild utrustning för särskild tjänst,

och vi måste mottaga denna utrustning direkte från Gud själf. Den består ej i erfarenhet, ej heller i uppfostran. Den mottages omedelbart från Gud. Gud gör bruk af de naturliga gåfvorna och af uppfostran och erfarenhet, men den utrustning, som utgör skillnaden emellan ett rätt vittne och ett orätt sådant, kommer direkte från Guds egen hand.

Vi vilja nu tala om denna särskilda beredelse och denna särskilda utrustning.

Förberedelsen är nödvändig för att öfvervinna den motvilja och den blyghet, som kännetecknar många kristna, då det gäller att vittna. Gud måste hafva vittnen, men dessa äro ibland tröga att träda fram. Många säga, att de ej kunna tala för Kristus. De känna sig så bortkomna, då de försöka göra det, att de anse bäst att öfverlåta den saken åt andra. Denna motvilja måste öfvervinnas, om vi skola kunna aflägga ett rätt vittnesbörd, och Gud själf åtager sig detta. Han bjuder oss att komma ihåg det förhållande, i hvilket vi såsom kristna stå till honom, samt rättmätigheten af hans anspråk på oss. Han har skapat oss, och vi äro till för att göra hans vilja, och lydnad är vår första plikt. Huru våga vi då neka att vittna, när han befaller oss det? Han har vidare helgat, utvalt och afskilt oss. Hvarför? På det att öfver oss, som äro hans barn, måtte komma Abrahams välsignelse. »Jag vill välsigna dig, och du skall varda en välsignelse.» Guds afsikt med oss är, att vi skola vara en välsignelse för människorna, och skola vi då icke motsvara denna hans afsikt? Vidare har Gud utsett hvar och en af oss att vara hans sändebud till några bland våra medmänniskor här på jorden. Det finnes män och kvinnor, som aldrig skola nås af evangelium, så vida icke vi nå dem. Vi äro Guds profeter för dessa själar, och vi blifva skulden till att de förgås, om vi försumma att fullgöra vårt åliggande

Men äfven där motviljan att vittna är öfvervunnen, återstår vanligen försagdheten. Många önska att vara vittnen och hafva en brinnande längtan att tjäna Kristus hemma och ute på fältet, men de äro rädda, och denna fruktan är naturlig, ty ett troget vittnande framkallar ofta bittrare hat än någonting annat. Därför, då Gud bereder oss att blifva hans vittnen, söker han att borttaga denna fruktan. Han talar till oss uppmuntrande ord och säger oss, att om vi öfverlämna oss åt honom att vara hans vittnen, så skall han

1. *utvälja våra vägar.*

Såsom till Jeremia säger han äfven till oss: »Hvart helst jag sänder dig skall du gå.» Han försäkrar oss, att vi såsom hans vittnen skola äga medvetandet, att vi arbeta, där han vill hafva oss, samt att bakom oss är hela kraften af hans vilja och uppsåt. Vidare skall han

2. *lägga orden i vår mun.* »Hvad helst jag befaller dig skall du predika.» Den som obetingadt vill lämna sig åt honom skall få mottaga en långt mera bokstaflig inspiration, än de flesta af oss hafva någon erfarenhet af. Om vi lefde närmare Gud och vid vårt vittnande mera lydigt läte oss ledas af hans Ande, skulle vi mera än någonsin få uppleva uppfyllelsen af löftet i Matt. 10: 20: »Det är icke I som talen, utan det är eder Faders Ande, som bor i eder.»

3. *Vårt arbete skall ske i Herrens gemenskap och i hans kraft.* Då fruktan kommer öfver oss, skola vi alltid höra vår Faders röst: »Frukta icke, ty jag är med dig och jag vill bevara dig.»

Sådan är alltså den gudomliga beredelse, som borttager all motvillighet och all försagdhet och gör oss beredvilliga att utföra hvad helst vår Herre och konung bjuder oss.

Behöfva vi då något mera? Ja, något väsentligt är ännu af nöden. Äfven den ifrigaste längtan och den fullständigaste beredvillighet att vara ett Herrens vittne äro i och för sig icke nog att göra oss passande därtill. På den gudomliga beredelsen måste följa den gudomliga utrustningen.

Låt oss i afseende på denna utrustning lägga märke till följande:

1. *Den är absolut nödvändig,* om vi skola kunna göra sådan tjänst, som Gud begär af oss. Detta måste vi hålla fast vid. Innan vi fullt inse, att vi ej kunna vara den förutan, skola vi ej söka den, som vi böra. Guds verk kan endast utföras i Guds kraft. Om vi icke hafva denna kraft, göra vi bäst i att alls icke gå till verket. Vi måste dröja, till dess vi blifva beklädda med kraft ifrån höjden.

2. *Denna utrustning meddelas genom Guds vidrörande.* Då en själ mottager denna gåfva, sker det i omedelbar beröring med Gud. Liksom pånyttfödelsen är beklädandet med kraft ett Guds verk. Medel må kunna användas för att förbereda en själ till denna erfarenhet, men kraftens gåfva såväl som lifvets gåfva kommer direkte från Guds hand. Det är därför meddelandet af denna gåfva är af helig art.

3. *Denna utrustning består däri, att vi blifva delaktiga af den Helige Ande i all dess fullhet.* Det är härpå alltsammans beror, ty genom Andens meddelande skickliggöras vi så väl för vittnandet som för all annan tjänst. »I skolen undfå kraft, när den Helige Ande kommer öfver eder.» Den kraft, som vi behöfva, är icke ett medel, hvilket vi hafva att begagna oss af, utan en person, som skall bruka *oss.*

4. *Det gudomliga vidrörande, genom hvilket den Helige Ande meddelas, framställes i skriften som en beröring af eld.* Es. 6: 6. Detta är förhållandet med Esaias i G. T. och med lärjungarna i det nya. Andedopet är ett eldsdop. Apg. 2: 3. Då Anden kommer öfver en människa, tager han hela hennes varelse i lika fullständig besittning, som elden de föremål, man kastar i densamma. Han uppfyller oss, till dess vi glöda med Jesu eld, och resultatet är tvåfaldigt.

a. Han lägger ord i vår mun. Guds ord blifva inom oss såsom en brinnande eld.

Vittnandet blir en nödvändighet.

Vi kunna ej låta bli att omtala hvad vi hafva sett och hört. Vår öfvertygelse blir så stark, att den behärskar oss. Skygghet, försagdhet, människofruktan och rädsla att misslyckas försvinna alldeles under det gudomliga trycket af den Helige Ande, som härskar inom oss.

b. Han beledsagar de ord vi uttala. Guds ord liknar en eld inom oss och blifver, då det uttalas, till en eld i andra människors hjärtan. Det ord, som talas i den Helige Andes kraft, griper människorna. De kunna ej frigöra sig från detsamma, det förkrossar och bränner dem.

Sålunda böra vi beredas till vittnandets verk. Om vi lämna oss helt åt Herren att fyllas med hans ande, så skola vi finna, att, ehuru våra stridsvapen ej äro köttsliga, »äro de mäktiga inför Gud att nedslå fästen, enär vi nedslå tankebyggnader och hvarje förskansning, som uppreses mot Guds kunskap, och taga allt förnuft till fånga till Kristi lydnad.» 2 Kor. 10: 4, 5.

"Svenska Missionens i Kina" uppkomst och utveckling.

V.

Forts. från majnumret.

I Üin-ch'eng upptog nu Folke arbetet med all ifver, och Herren välsignade detsamma. I febr. 1889 fick han den stora glädjen att döpa förstlingskärfvarna på detta fält. Huru innerligt han gladdes häröfver framgår af ett bref, dateradt den 22 febr. sagda år, däri han skrifver: »Herren har gjort stora ting med oss, däröfver äro vi glada.» Väl må vår mun fyllas med löje och vår tunga med jubel, ty vår gudomlige Mästare har i dessa dagar lagt de första stenarna till ett heligt tempel i Üin-ch'eng. Tre män blefvo nämligen sista måndagen (d. 18 febr.) genom dopet införda i Guds församlings gemenskap. De äro förstlingsfrukten på detta fält och inseglet på det ordet: »Edert arbete är icke fåfängt i Herren.»

Före dopets förrättande hade vi en flera dagars förberedelsetid under fasta och bön samt Guds ords betraktande. Herren välsignade rikligen deras själar och oss med dem. Omedelbart efter dophandlingen samlades vi att under bön och händers påläggning nedkalla öfver de nydöpta den Helige Andes fullhet. På aftonen begingo vi Herrens nattvard. Herrens Ande var nära och fröjdade våra hjärtan.

Så har då Herren grundlagt sin kyrka här i kraft, och jag är viss om att vi framdeles skola blifva »förda i triumf i Kristus Jesus».

Fyra kristna hade också inflyttat, så att den lilla församlingen räknade sju medlemmar.

De nydöptas namn voro Uang, Iang och Ho. De voro särskildt ifriga för evangelii framgång och gåfvo Folke anledning till mycken glädje. Den sistnämnde afföll emellertid från tron och förorsakade sin lärare många sorger och bittra lidanden. Han blef en förföljare till en tid och ett svårt hinder för verksamheten. Herren fick dock slutligen böja honom, och han bekände djupt förkrossad sina synder. Han upprättades med saktmodig ande och blef återupptagen i församlingen. Ej mer än 8 dagar därefter fick han gå in i sin Herres hvila, ryckt såsom en brand ur elden.

Före årets slut hade församlingen ökats ytterligare med åtta personer, som blifvit döpta, af hvilka dock en snart fick nedlägga vandringsstafven och ingå uti sin Herres glädje. Flera nya dopkandidater voro äfven anmälda, men deras dop blef uppskjutet, emedan de behöfde än vidare pröfvas.

Anna Janzon.

Samma år ställde Herren vid Folkes sida en värderik infödd medarbetare, nämligen evangelisten Chang. Han var en kinesisk lärd och åtnjöt därför stort inflytande bland sina landsmän. Han var en särskild Guds gåfva till missionen, och på mångfaldigt sätt var han Folke till hjälp och glädje i arbetet. Genom en särskild tilldragelse väcktes djupa behof hos honom att odeladt lefva för sin dyra Frälsare, och med ifver sökte han det som ofvantill är.

Med innerlig kärlek omfattade han också Folke och gladdes öfver hvarje tjänst han kunde bevisa honom.

Länge hade Folke närt en innerlig önskan att kunna öppna verksamhet bland kvinnorna inom sitt distrikt, men detta kunde ej ske, med mindre en kvinnlig missionär komme till platsen. I sept. 1889 förenades han i äktenskap med fröken Anna Gran, som efter att hafva genomgått språkskolan i Yang-chan någon tid arbetat i Tsing-Kiang, på en af Kina Inland missionens stationer, och med detta var han ett stort steg närmare sitt önskemål att kunna verka bland kvinnorna.

Frida Prytz.

Med fru Folkes ankomst till Üin-ch'eng blef det också lif och rörelse på missionsstationen. Många kommo naturligtvis af nyfikenhet. Från morgon till kväll var mottagningsrummet fullt af besökande, som ville se och tala med fru Folke. Rika tillfällen gåfvos nu för både henne och hennes man att utså det utsäde, som bär skörd till evigt lif. Och de sådde det hvar de kommo åt. Någon mera ordnad verksamhet bland kvinnorna kunde därför ej genast komma till stånd, utan måste detta lämnas till senare.

Sänd mig.

»Här är jag, sänd mig!» »Se, jag förstår icke att predika, ty jag är för ung.»

Några ord till Sveriges unga kristna.

Älskade broder och syster! Du lefver i innerlig förening med din Frälsare och önskar ingenting hellre än att tjäna honom, ja, tjäna honom i de aflägsnaste länder och på de farligaste platser. Vi tacka då Gud för dig och ditt beslut. »Haf din lust i Herren! Han skall gifva dig hvad ditt hjärta önskar. Befall Herranom din väg och hoppas uppå honom! *Han* skall göra det.» O, huru väl behöfs ej din hjälp öfver allt! Vi, som representera Kina, bedja och spana! Vi bedja, att Herrens Ande måtte beveka många af de unga där hemma, som af naturen och nåden rikt utrustade hafva, mänskligt sagdt, en lysande framtid för sig i Sverige, att för *hans* skull, för de i mörker vandrande *hedningarnas* skull, uppgifva detta och tjäna honom i de ringa. Vi spana i bref och i tidningar efter underrättelser, att våra böner blifvit besvarade. Ack, huru länge, huru länge?! Till eder, som ännu stån tvekande och undrande och som kanske tagen Jeremias ofvan anförda ord i eder mun — »jag förstår icke att predika» — till eder säger Herren: »Hvad helst jag befaller dig skall du predika!» Till eder, som tveken och ej kunnen för Herrens skull lämna hus och hem, släkt och vänner, säger Herren: »Du skall få hundradefaldt igen i detta lifvet och i det tillkommande evinnerligt lif.»

Har du träffat någon missionär, som ångrat, att han i sin Herres tjänst användt sin ungdoms, sin mannaålders och sin ålderdoms krafter? Jag har det aldrig. Har du hört talas om någon, som prisat Gud för den nåden och äran att få till hedningarna frambära lifvets ord? Jag har det. Vak upp, du tviflande Tomas, innan tillfället går dig ur händerna! »Var icke otrogen utan trogen!»

Så gifves det andra kära, som likt Esaias säga: »Här är jag, sänd mig!» men kanske tillägga ett: »strax!» — Varen icke oroliga! Herren skall nog låta eder komma ut i rätta tiden, då I blott ären villiga att gå. »Men det är så svårt att *vänta!* Tänk, så många hedningar som *dö* utan att hafva hört evangelium, och kanske Jesus snart kommer!»

Ja, det *är* svårt att vänta, och »utdragen väntan tär på hjärtat.» Men om det ingår i din utbildning? Särskildt ett ord till eder, som kanske just stån i begrepp att aflägga en examen eller något dylikt. Kännen I till den frestelsen att lämna alltsammans och *strax* gå ut? »Jag har ju ingen nytta af det.» I de flesta fall bör man nog icke följa den ingifvelsen. Jag känner en man, han är nu på missionsfältet. Herren kallade honom till missionär, midt under det han höll på med beredelserna till apotekareexamen. Ibland kände han det så här: »Hvad nytta har jag af att studera kemi, fysik, naturvetenskap och dylikt? Det bara kostar penningar och hjälper mig ej till att predika.»

Då professorn kom med sina apparater och gjorde experiment, blef det, som förut intresserat honom, nästan motbjudande. Men det gick öfver. Han lyssnade till äldres råd, tog sin examen och fick vänta ännu 3 år och därutöfver, innan vägen till det aflägsna landet blef klar. Han inser nu, att det var det rätta, det bästa, och tackar Gud därför. Kunskap tynger aldrig, men kommer alltid till nytta.

Kanske till sist någon i hemlighet knotar mot kommittéer och styrelser, som skola antaga missionärer. »Hvarför blir jag ej antagen? De bedja ju oss unga gå ut, men då vi anmäla oss, blifva vi ej antagna!» Ja, det kan se underligt ut, och många misstag begås utan tvifvel. Sådana som borde antagas komma ej ut, och de som ej borde antagas utsändas. Detta är blott ett nytt bevis på vår, äfven den bästes, ofullkomlighet. Men vet du, jag vill hellre, d. v. s. jag tror, att det i viss mån är lättare att vara på missionsfältet än att sitta som medlem i en kommitté.

Fruktan att taga något steg, som kan hafva oberäkneliga följder, gör dessa våra kära bröder mycket försiktiga. De bedja, de vänta, och till slut, då de

gjort sitt bästa, kanske de ändå handlat ovisligt. De behöfva mycket våra förböner för sitt ansvarsfulla kall.

Må nu dessa få ord få tjäna Guds rike och från vårt älskade Sverige »drifva ut» mången ung man och ung kvinna till »dessa andra får», som ock skola höra den gode herdens röst!

Det gifve Herren för sitt namns skull!

August Berg.

Från missionsfältet.

Axplock från T'ong-cheo-fu.

Af *August Berg.*

Vår husaffär är ännu ej afslutad. I öfver 1 år har den pågått. Mandarinen har dock på befallning från högre ort befallt uppsyningsmännen hyra nytt hus åt oss. Ännu hafva vi ej fått fatt i lämpligt sådant. Vår konsul har ådagalagt mycket nit för denna sak, som vi nu hoppas snart skall få ett lyckligt slut.

* * *

Stämningen mot oss är i år helt annorlunda än förra året. Förföljelserna i västra Kina, blodbaden i södra, muhammedanernas uppror i Kan-suh och Liu-iong-fuh's motstånd mot japaneserna på Formosa, allt bidrog att sätta sinnena i jäsning.

Herren bevarade oss dock, och det enda vi egentligen kunde märka var förminskning i de besökandes antal. I år har bladet vändt sig. En helt annan stämning förmärkes, och de besökandes antal är ganska stort.

* * *

Vår gamle lärare Fann gör oss mycken glädje. Af naturen mycket ifrig tyckes han glömma, huru lång tid det tagit för honom att komma till kunskap om sanningen. Då han kommer i samtal med någon, kan denne ej beräkna att få säga många ord. Orden flöda ur den gamles mun, ögonen blixtra, ibland reser han på sig och gestikulerar med armarna, ibland är han så lugn. »Nitälskan för Gud likasom vill förtära honom.» Litet mera fördragsamhet och kärlek behöfver han nog, men det kommer småningom. Han är mycket förändrad.

* * *

Här om dagen blef han uppkallad till mandarinen. Denne ville tala med honom om vår husaffär. Han var borta ett par timmar. Då han kom hem, hade jag gäster, en »shao-ich' (mandarinson) och ett par andra. Gubben kommer in med sin hatt på hufvudet, varm och röd, utan att gifva akt på dem. »Pris ske Gud! Jag har fått tala med mandarinen om allting!» utropade han, då han kom midt i rummet. »Jag har talat om arbetarne i vingården, om skillnaden mellan romersk-katolska och Jesusreligionen, om våra seder och bruk här — ja, om allt möjligt.» Därpå gaf han akt på gästerna och hälsade på dem. Så redogjorde han närmare för sitt samtal, och ett troget vittnesbörd hade han verkligen aflagt. Dagen därpå fingo vi sända flera böcker till mandarinen, som han tacksamt mottog.

* * *

Examen med de tio, af T'ong-cheo-fu styrde städernas studerande pågår nu som bäst, och vårt gästrum är dagligen fullt af besökande. De äro sig lika som de föregående åren, somliga snälla, andra högfärdiga, alla ganska okunniga. Vår världskarta väcker stor förvåning. »Är den lilla fläcken Kina?» »Kina ligger ju ej i midten» o. s. v. utropa de.

* * *

Vi hafva nyligen haft besök af broder Erik Folke. Tillsammans med honom reste jag till Uei-nan, hvarest vi, vill Gud, ånyo ämna upptaga verksamhet, nu sedan pastor Hsi dött. Hans opiumasyl kommer kanske att upphöra. Under resan passerade vi en dag ett tempel, hvarest flera personer tillbådo den därstädes befintliga guden. Vid sidan af gudens bild satt en gammal gumma med slutna ögon och sjöng hvad guden meddelade henne! Framför guden knäböjde en annan kvinna, under det rökelsen brann och några andra kvinnor allt emellanåt med en träkläpp slogo på en klocka. Jag frågade dem, hvad denne gud kunde hjälpa dem i för svårigheter, och fick till svar: »Hvad som helst!» Han talar genom uppenbarelse till kvinnan, och denna i sin ordning meddelar supplikanterna hvad han sagt. De flesta tillbedja honom för sjukdomar. En man, som jag hade i sällskap, tillfrågade jag därefter, om han, som tycktes vara en förståndig man, verkligen rodde på denna afgudabild. »Ja, han är ju en af kejsaren till gud upphöjd man.» »Nej», sade jag. »Kejsaren kan ej upphöja en människa till värdighet af gud; han har ej den makten.» »Men kejsaren är ju gud.» »Nej, kejsaren är människa som vi. Han har tandvärk, magvärk, hufvudvärk som andra människor och är dödlig som andra.» »Om kejsaren ej är gud, hvem har då upphöjt honom till kejsare?» »Folket. Om folket vill hafva honom, så finnes han till som kejsare, vill det ej hafva honom, är han jämlik dem. Om kejsaren vore gud, huru skulle då japaneserna kunnat segra öfver kineserna? Människorna kunna väl ej öfvervinna guden.» »Ja, det förhåller sig nog som ni säger; det är bara vi, som ej tänka efter.» Jag utvecklade därefter, under det vi gingo tillsammans, läran om den ende sanne Guden och på hvad sätt han tillbedes. Framkommen till värdshuset gaf jag honom en liten bok, som han genast fördjupade sig uti, och då han slutat, sade han: »Det var goda ord! Har ni flera sådana böcker, så vill jag köpa», hvarpå han köpte trenne exemplar, och vi skildes åt för att kanske ej mera återse hvarandra.

* * *

I Uei-nan funno vi folket vänligt stämdt, och ingen svårighet tycktes möta att där få hyra hus. Föreståndarna i opiumasylen voro glada öfver den tanken, att vi skulle upptaga arbetet där. Där finnas 6 eller 7 döpta och något öfver 10, som »forska i läran», och dessutom ett större antal, som bevistar gudstjänsterna. Som vi kommo dit på en hvardag, kunde vi ej sammanträffa med alla dessa, men jag hoppas snart ånyo kunna besöka platsen.

* * *

Den 30 april hade vi glädjen emottaga syster Emma Andersson, frisk och lycklig. Redan samma dag fortsatte hon resan till Üin-ch'eng.

Vi gingo ej »gråtande» denna gång, utan vi voro en glad skara. Det var den 4:de i denna månad som jag,

åtföljd af vår evangelist, den förut omnämnde, nyomvände *Kao*, och vår församlingsmedlem *Shihs* ende son, den 19-årige Liu'r, begåfvo oss till den stora marknaden vid *Hua-in-miao*, tre mil härifrån. Det är alltid roligt att resa i de delarna af distriktet, ty naturen där, särskildt vid denna tid på året, är så härlig. Vi förde tält med oss, böcker, traktater och klisterburk! Vid alla större platser, såsom tempel eller värdshus, klistrade vi upp flera traktater. Jag fann flera i behåll, som jag uppklistrat för trenne år sedan på min då gjorda resa. I Kina anses det som en dygd att på detta sätt sprida »goda ord», som de kalla dem, och intet motstånd röner man därför vid uppklistrandet af traktater, vare sig på enskild mans hus eller på tempel. Gatupredikan, nästan öfverallt i Europa bortvisad, röner ej heller det ringaste motstånd i österlandet, så nog finnes det mycket, som där underlättar spridningen af evangelium. I Hua-in-miao stannade vi i tre dagar och hade tältet uppspändt på marknadsplatsen. Det är min mening att med Guds hjälp uppfostra Kao och Fann ts'ongüin till dugliga evangelister. Båda sakna ej begåfning, hvar och en på sitt sätt. Kao har en ganska god kännedom af klassikerna, goda talgåfvor och ett mycket godt minne. Hans bibelkunskap är ännu ytlig, beroende dels på det sätt, hvarpå han hittills läst sin bibel, dels på den ringa undervisning han fått. »Molnets broder» (vårt hvardagliga namn på Fann ts'ong-üin, emedan de trenne sista namnen betyda »från molnen») har riktigt god bibelkunskap, riktigt dålig kännedom af klassikerna och predikar ett riktigt godt evangelium! Nu fingo de göra sina första lärospån, Kao åtminstone, och det var märkvärdigt att se, hvilken förändring till det bättre, som inträdde den andra dagen. Båda gossarna gjorde sin sak riktigt bra, och jag kunde ej annat än tacka och hoppas det bästa för framtiden. Under de tre dagar vi voro på marknaden fingo vi predika ordet för ganska många och sälja ej så litet böcker. Något vidare motstånd rönte vi ej. Det var en herre, som motsade oss, och som han uttalade hvad alla de andra tänkte med afseende på Jesus, »ädelstenskejsaren» m. fl., så fick han alla på sin sida, men då han sedermera genom frågor, som vi framställde till honom, blottade sin okunnighet i mångt och mycket och saknade bevis för sina påståenden, fann han det bäst att draga sig undan. I Hua-in-miao skulle vi kunnat stanna ännu många dagar, men redan den 8:de måste vi bryta upp och begifva oss till Uei-nan, hvarest vi skulle tillbringa följande dag, som var söndag. Uei-nan var vår första station i denna provins. Broder Folke öppnade den medelst en opiumasyl. Motståndet var stort. Tvenne personer begingo självmord. Sedermera har pastor Hsi arbetat där i några år, men nu, då han är död, ha vi ånyo upptagit arbetet där. Jag tror där finnas 7 eller 8 döpta och ganska många forskare i läran, alla f. d. opiumpatienter. På söndagen samlades vi till tvenne möten, omkring 40 personer. Det var en uppmuntrande syn. Alla buro de, mer eller mindre, spår af opiumlasten i sina ansikten, men böjde nu gemensamt med oss sina knän för vår Herre Jesu Kristi Fader. Chang, opiumasylens föreståndare, talade på morgonen öfver Luk. 18: 1—9 och jag på f. m. öfver Ef. 3: 14—21.

Som dessa till stor del saknat undervisning, finnes nog mycken brist och slagg bland dem. Nu vid ett så kort besök kunde jag ju ej märka det så mycket, men jag vet, att det måste komma fram. De äro ännu små barn i Kristus, kräfvande mjölk, ej stadig mat. Vår tanke är, att syskonen Sandberg vid första lägliga tillfälle skola flytta dit och ägna sig åt dem.

Jag begagnade mig af tillfället och sände upp en bok som present till mandarinen, som återgäldade min uppmärksamhet genom att gifva mig en af honom skrifven bok. Hans äldre syster, änka efter en mandarin, tjänstgör som hans sekreterare, ett ganska egendomligt förhållande i Kina, där så få kvinnor kunna läsa och skrifva. Under vår vistelse i Hua-in-miao ankommo långväga resande, nämligen tvenne högre ämbetsmän från Kaschgar på väg till Peking för att aflägga tribut till kejsaren. Hvart sjette år företaga de denna resa, medförande oerhörda kvantiteter af dyrbarheter, såsom guldstoft, elfenben, opium, olja, silke m. m. De voro åtföljda af en stor uppvaktning och betjäning, bestående af kineser, mongoler, hinduer och muhammedaner. De sistnämnda voro klädda på europeiskt sätt, med läderbälten kring lifvet och stora knifvar instuckna i detsamma. Vi språkade rätt mycket tillsammans på värdshuset under dagens lopp med en gosse (deras betjäntpojke) som tolk. Han var från Si-ch'uen, men det oaktadt ej kines, utan tillhörde en af de därstädes befintliga urstammarna. De två ämbetsmännen bodde förstås ej på värdshuset, utan i ett för dem iordningställdt finare hus. Dagen därpå, då de afreste, var det stor stass. Musik af hvarjehanda slag gick i spetsen. Ryttare kommo före och efter de två herrarna i deras gröna stolar, hvardera buren af 8 män.

* * *

Jag sammanträffade ock under min resa med en man, som deltagit i T'ai-ping-upproret och som ända från den tiden bevarat minnet af morgon- och afton- samt bordsbönerna. Han tycker alltid det är roligt att sammanträffa med utländingar, och i hans hembygd säga de, att han »ätit vår medicin», därför att han läser våra böcker. Vi gåfvo honom flera och fingo hans adress för att, om Herren leder våra steg till hans by, kunna, likt Aqvilas och Priskilla, »ännu grundligare för honom framställa Guds väg».

* * *

Den 11 maj kommo vi hem. Sista dagen gingo vi 5 mil, och varmt var det, så att det kändes skönt att få hvila.

* * *

Augusta och lilla Henrik göra nu besök både i staden och på landet. Nog tror jag, att de gärna ta emot Augusta för hennes egen skull, men säkert är, att den lille skämmer ej bort saken. De barnkära kineserna äro så förtjusta i honom. Här om dagen då de kommo hem, lämnade vi gossen till en af våra gossar, och efteråt hörde vi, att det varit halft om halft ett litet uppträde mellan de båda gossar vi ha i vår tjänst, ty båda ville bära honom.

* * *

Den 15.

Mandarinen sände bud i förgår, att han ville tala med mig som i går. På utsatt tid infann jag mig. Han var mycket vänlig och bad mig köpa böcker åt honom i Shanghai, som han sett annonserade i de tidskrifter vi regelbundet sände honom. Han lämnade mig 10taels silfver i förskott. Bladet har vändt sig nu, och vi äro goda vänner. Husaffären berörde han ej alls. Flera hus hafva erbjudits oss, men ännu intet stort nog. Chang-chih-heng, som är

oss behjälplig med hyrandet af detsamma, måste hufvudstupa resa hem till följd af sjukdomsfall inom familjen. Han kom dock för sent — äldste sonen var redan död i difteri.

* * *

I går tillkallades jag med anledning af ett opiumförgiftningsfall, ½ mil utanför staden. Som jag på aftonen samma dag skulle gå till mandarinen och budet kom då vi åto middag, måste budet och jag rida i sporrstreck. Orsaken var den vanliga. Ett förfluget ord, gräl — opium! Mannen var endast 25 år. Det lyckades mig att rädda honom.

* * *

Den 20 maj.

Broder Theodor Sandberg hitkom i dag. Tillsammans skola vi om några dagar besöka Hua-in och Uei-nan. Hemkommen därifrån får jag väl mera att meddela.

* * *

Üin-ch'eng den 16 maj 1896.

Kära vänner i Herren!

»Från Herren kommer segern.»
Ordspr. 21: 31.

I mitt senaste bref skref jag, att tre af flickorna önskade taga af sina fotbandager, men att föräldrarna nekade dem det. Många böner uppsändes och många tårar götos för denna sak. Det såg mörkt ut, men han, som bjöd ljuset lysa i mörkret, har också skingrat mörkret för oss. I dag kunna vi sjunga om seger. Lofvadt vare Herrens namn!

En dag fingo vi besök af Ma-naos farmor. Samtidigt därmed hade jag bref från Tong-cheo, att Ma-naos fader ville tillåta sin dotter att taga af bandaget. Det blef då bestämdt, att hon skulle sy strumpor och stora skor.

Nu blef det fråga om Mei. Jag frågade hennes far, som är anställd i min tjänst som kock, hvad han ämnade göra. Han sade, att hennes mor ägde beslutanderätten i detta stycke. Flickan bad och fastade. Fadern kunde icke äta, ej heller modern, så oroliga voro de. En dag skickades bud efter brodern, och en rådplägning hölls med det resultat, att hon *icke* skulle få taga af bandaget. Vi blefvo alla mycket ledsna, men lämnade saken åt Herren, beslutna att uthärda i bön, tills segern blefve vunnen. En dag skulle Mei gå hem. Hon begaf sig åstad med sorgset hjärta och långsamma steg. Då hon kom hem, bad hon sin mor om förlåtelse, för att hon ibland varit stolt och ohöflig. Så vidt jag vet, hade ingen uppmanat henne att göra detta. Hvad tron I väl, att modern svarade? Jo, hon sade: "Se här, mitt barn, har du tyg. Gör dig stora skor och tag af ditt bandage, och jag vill följa ditt exempel." Jag behöfver väl icke säga, hvilken glädje dessa ord väckte hos Mei. Hon kom springande tillbaka till skolan och hade knappt tid att vänta, tills porten öppnades, så ifrig var hon att få omtala nyheten för oss. Den dagen hade hon svårt att äta för glädje skull. Men jag måste berätta, hvad som egentligen tycktes hafva bevekt moderns hjärta att gifva vika för sitt barns önskan. Natten förut hade hon haft en dröm, att hon såg fiender komma för att slakta och nedgöra. Alla, som hade stora fötter, lyckades rädda sig, men hon och Mei med deras små fötter kunde icke komma undan. "I drömmen och i nattlig syn, när sömnen faller tung på människan, när hon har insomnat på sitt läger, då öppnar han — Gud — människans öra och sätter insegel på sin varning till dem för att — borttaga ifrån mannen hans högmod."

Samma afton hade vi ett tacksägelsemöte, då vi prisade Herren, att han hört de böner, som i mer än två års tid ständigt uppgått för fotbindningens afskaffande i skolan. Därvid begärde lilla Ü-ri förbön, att Gud också må göra hennes moder villig att taga af hennes fotbojor. Hjälpen oss i bön om detta!

Så snart strumporna och skorna blifvit färdiga, togo Ma-nao och Mei af sina bandager. Det var en högtidsdag, då de för första gången gingo med "lösta" fötter. Aldrig skall jag glömma den glädje, som lyste ur deras ögon den söndagen.

Men striderna voro härmed icke slut. Nej, vi hafva haft en het kamp sedan. Såsom nämndt är, hade Ma-naos far yttrat, att han ville tillåta sin dotter att taga af bandaget. Vi trodde alla, att detta var nog, men då fadern kom tillbaka från T'ong-cheo och fick se sin dotter med stora fötter, blef han missnöjd. Han ansåg, att hon först borde muntligen rådgjort med honom i denna sak, och förklarade, att hon måste resa hem efter stormötet, som just då pågick. På söndagsaftonen kom Ma-nao in i mitt rum och bad, att hon skulle slippa läsa upp sina läxor följande morgon. Jag frågade henne hvarför. Hon omtalade då faderns beslut, och att hon ämnade bedja och fasta angående denna sak. Modern var hos oss vid tillfället. Jag hade då att samtal med Ma-nao, hvari hon omtalade, att Herren användt skolan såsom ett medel att frälsa hennes själ, och att hon *aldrig* komme att binda sina fötter mer. Hon var villig att *lida för Jesus*. Man erfor, att hvad hon sade kom från hjärtat, och fastän vi voro ledsna öfver faderns ord, kunde vi icke annat än tacka Gud för det verk han redan utfört med henne.

Följande dag — måndag — hölls församlingsmöte. Bland annat behandlades fotbindningsfrågan. Chang, Ma-naos fader, stod då upp och talade om, huru i forna tider undervisning gafs i Kina äfven åt kvinnor. Efter 40 års ålder är kvinnan den styrande i familjen. Lycka eller olycka, frid eller ofrid beror på henne. Det är alls icke förhållandet, att kvinnan är "intet" i Kina. Hon regerar hemmet och genom det hela landet. Det är viktigt, att hon blir undervisad. Han öfvergick sedan till att tala om sin dotter och sade, att det var hans önskan, att hon skulle lära så mycket som möjligt för att sedan kunna undervisa andra. Han var ledsen, att hon tagit af bandaget i faderns frånvaro. Hvad var nu att göra? Hans hustru begärde härvid ordet. Med spändt intresse lyssnade vi alla till hvad hon sade. Hon påpekade vikten af att lyda Herren. Om Ma-nao känt det vara Guds vilja för henne att taga af sitt fotbandage, så blefve det en större synd för henne att nu åter binda sina fötter, än att i faderns bortovaro hafva tagit af sitt bandage. Segern öfver faderns hjärta var vunnen. Ma-nao får stanna kvar i skolan och behöfver icke åter binda sina fötter. Såsom bevis på sin ånger gaf Chang mig en present — enligt kinesisk sed — af ett paket bakelser.

(Forts.)

Stockholm, P. Palmquists Aktiebolags Boktryckeri, 1896.